

LAT NIEUWS

Clubblad w.s.v. Ollandse Lange Afstand Tippelaars • jaargang 28 • Nr. 4 • april 2002

REIS NAAR LA PALMA

*NIEUW HERTOG
HENDRIKWANDELPAD
VEEL GROENER*

*SOERENDONK ZONDAG
17 MAART*

CLUBKAMPIOENSCHAP

Ollandse Lange Afstand Tippelaars
Opgericht 23 november 1967
Lid van de KNBLO, tevens aangesloten bij NBWB - KNAU - NFV (IVV)

OLAT-NIEUWS

**ERELEDEN w.s.v. OLAT: Piet Knoester*, Theo Tromp*
Jan van de Ven*, Hein Lenders**

-◇-

**LEDEN VAN VERDIENSTE: Jan Cortenbach, Tonny en Bert de Boer,
Antoon Stoop, Henk Plasman en Ad van Asten.**

*ook drager van de Cornelis van Montfort-trofee

inhoud OLAT-Nieuws april 2002

Voorwoord	door de voorzitter en José Welkom	4
Van de Bestuursafel	Hein Lenders	5
Jaarvergadering NBWB (Theo Tromp)		
Ledenadministratie:	mutaties	6
Onze jarigen		7
Wat zouden we zijn zonder enthousiaste vrijwilligers (door José Schimmel)		
Wandelen op Dinsdag:		9
zomerprogramma 2002		
Clubreizen:	programma 2002	10
Clubreis naar de Valleien der Legendes (Ad van Asten)		
Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen:		13
Clubkampioenschap 2002		
Periode Programma		14
Snelwandelen - programma		
Wandelwedstrijden 10 maart te Olland (Klaas Bakker)		15
Snelwandelen door landelijke omgeving (Theo Tromp)		16
.....		
Reis naar La Palma (1) (Peter van de Ven		17
Winterwandeling 17 februari (Piet Royakkers)		22
Marskramerpad (Willemien Konink)		23
Winterserietocht met recordaantal deelnemers (Ad van Asten)		24
Soerendonk, zondag 17 maart (Mirjam Naninck)		26
Winterserietocht WS'78 te Maarn (Constant Dedel)		27
3 ^e Euraudax Onzalige Bossentocht (Coos en Henri)		28
Grenspalen tussen Nederland en België, vervolg verhaal door Piet Jansens.		29
.....		
Hallo Wandelaars (Inge van Egmond)		31
Nieuw Hertog Hendrikwandelpad veel groener (E.D.)		
Uitslagen wedstrijd- en prestatietocht Olland		
.....		

Foto voorkaft: Inwandeling Hertog Hendrikpad

Foto's van: Peter van de Ven, Ad van Asten, Piet Jansens, Theo Tromp

Voorzitter:

Marinus van Roosmalen
Hoge Vonderstraat 7
5492 CH St.-Oedenrode
☎/ Fax 0413-475467
e-mail: MvRoosmalen@hetnet.nl

#

Vice-voorzitter:

Theo Tromp
Daalenbroek 32
6002 VN Weert
☎ 0495-450325
e-mail: m.h.tromp@hccnet.nl

#

Secretaris:

José Schimmel
Rulstraat 30
5662 ES Geldrop
☎ 040-2850809
e-mail: joeseschimmel@hotmail.com

#

Penningmeester:

Jos van den Bersselaar
Hagenkampweg Zd. 146
5615 DA Eindhoven
☎ 040-2524404
e-mail: j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl

#

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

Bestuursleden:

Hein Lenders
Herdersveld 159
5665 JN Geldrop

#

Toon van Wordragen
J. v. Stolbergstraat 10
6006 ZM Weert
☎ 0495-537775
e-mail: toon.van.wordragen@hetnet.nl

#

Ad Verbakel
Past. Bogaertsstr. 12
5469 EZ Keldonk
☎ 0413-212161

#

Banknummer OLAT:

13.82.11.736
t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

Gironummer OLAT:

17.75.156
t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

Ledenadministratie:

Nellie Leijssen
Jacobus Deckersstraat 9
5616 JN Eindhoven
☎ 040-252 6772

Clubreizen:

Toon van Wordragen
gironr. 70.68.01
t.n.v. OLAT-clubreizen
Weert.

Startbureau:

Jos van den Bersselaar
☎ 040 -2524404

Boetiek:

Mia Dielesen/Francien vd Laar
☎ 040-2552742/0499-471298

Parkoersen:

Ad Verbakel
☎ 0413-212161

OLAT-verzorging: Algemeen

Willem Schoonhen
☎ 040 - 2420422

Nijmegen

Vierdaagse verzorging:

Regina jr
Esther v/d Velden
Overnachting Vierdaagse
Hein Lenders
☎ 06-12074473
giro: 2608214

OLAT-Wandelpaden:

Theo Tromp

Redactie OLAT-Nieuws:

Margriet Fischer
José Schimmel a.i.
Peter van de Ven
Ad van Asten
Lupinelaan 27
5691 WC Son en Breugel
☎ 0499-473767 (ook fax)
a.h.van.asten@hccnet.nl

Verzending OLAT-Nieuws

Nellie Leijssen
Corrie Tiersma

OLAT WEBSITE

www.wandel-olat.org/

OLAT COMMISSIES

Lange afstand-Prestatie- en Snelwandelen, LPS:

Theo Tromp, coörd.

Mariet Ahlers

☎06-24175221

Hulstbosakker 47

5625 VS EINDHOVEN

marietahlers@planet.nl

Paul Canters

Jan van de Ven

Ad van Asten

Clubblad OLAT-Nieuws:

Ad van Asten, coörd.

☎0499-473767

Lupinelaan 27

5691 WC SON

a.h.van.asten@hccnet.nl

Peter van de Ven

Margriet Fischer

Jose Schimmel a.i.

Hein Lenders

m.m.v. Philip Krul voor

snelwandelen

Clubreizen:

Toon van Wordragen

☎0495 - 537775

Jul. van Stolbergstraat 10

6006 ZM Weert

toon.van.wordragen@hetnet.nl

Theo Tromp

Simon Willems

Jan Hendrix

Kempische Wandeldagen

Joop Wesseling vz.

Mia Dielesen

☎040 - 2552742

Diephuisstraat 24

5652 PA Eindhoven

e-mail:

m.dielesenbeerens@chello.nl

Hein Lenders

Jos van den Bersselaar

Ad Verbakel

Marinus van Roosmalen

Jacques Smits

Wandelen op Dinsdag

Truus van Vessem

☎040-2110413

Redactie en Samenstelling:

Ad van Asten,

Peter van de Ven,

Margriet Fischer.

Jose Schimmel a.i.

Druk: A.L.J. Niëns, Weert

Inleveren Kopij:

Voor 16 april voor plaatsing in het
meinummer 2002 (dat rond 10 mei
verschijnt.)

OLAT-Nieuws verschijnt maximaal 11x per jaar.

e-mail: a.h.van.asten@hccnet.nl

april 2002
JAARGANG 28, NR. 4

Voorwoord

Wat is een maand toch snel voorbij en wat kan er in een maand veel gebeuren. Inmiddels is de Winterserie wandeling in Bladel alweer een maand voorbij, maar nog steeds in onze gedachten, met 1200 wandelaars was dat voor onze OLAT-medewerkers en bestuur de kroon op het werk.

Op 6 maart hebben we in Luyksgestel, samen met Milieu

2000, de Grenzeloze Tocht geëvalueerd.

De nieuwe rusplaats was een succes. De pendeldienst met 2 bussen tussen Lommel en Luyksgestel was ook succesvol. Dit jaar zal de folder eerder worden verspreid, daar waren we de vorige keer iets te laat mee.

Op 9 maart heeft onze eerste Ardennenreis plaats gevonden naar Comblain au Pont, we waren met twee volle touringcars. Om goed halfelf was iedereen aan de wandel, het was weer echt de moeite waard en vooral de klimmetjes waren pittig. Ook was er op 9 maart een vergadering van de N.B.W.B. in Tilburg, die door Theo Tromp, als afgevaardigde van OLAT, is bezocht. Zie verder in dit blad een verslag van Theo. Onze jaarlijkse Wedstrijd-Prestatietoetocht werd op 10 maart georganiseerd op een nieuw parcours in het kerkdorp Olland bij St.-Oedenrode. Voor zover we kunnen nagaan waren de deelnemers zeer tevreden. De 50 km werd gewonnen door Mark Easton in 4 uur 11 min. 29 sec.

Komende zondag organiseren we alweer onze laatste Winterserie van het seizoen, we hopen weer vele wandelaars te mogen begroeten. Op deze zondag zal er in St.-Oedenrode een markt worden georganiseerd voor meer beweging voor Senioren, hier zal OLAT ook present zijn met een stand. Deze stand zal worden bezet door Jan Rodenburg en Crist Klaasen.

Dinsdag 19 maart zullen we het gerenoveerde Hertog Hendrikpad inwandelen, het pad heeft een gehele nieuwe lus gekregen.

En als we dit voorwoord lezen behoort de 25e uitvoering van de Astense Paastocht ook alweer tot het verleden. Ik heb in mijn opening geschreven dat een maandje snel voorbij gaat, en dat is ook zo.

We zijn druk bezig met de voorbereidingen voor onze Lustrumtocht in mei, wat betreft de route, verzorging, cafèrusten enz. Vooruit kijkend naar de 4 daagse van Nijmegen zijn al veel inschrijvingen voor overnachting binnen, daarnaast heeft de verzorging tijdens de 4 daagse ook nu al onze volle aandacht.

Tot volgende keer, Marinus van Roosmalen, voorzitter

José welkom:

Als redactieteam zijn wij bijzonder blij dat José Schimmel ons, tijdens de afwezigheid van Margriet, als redactielid wil ondersteunen. Of José ook na terugkomst van Margriet bij het team blijft wil ze nog even in beraad houden. Namens de redactie van OLAT-Nieuws hartelijk welkom. Peter en Ad

Van de bestuurstafel: door Hein Lenders

Op het ogenblik dat u dit leest hebben een tweetal belangrijke gebeurtenissen plaatsgevonden, te weten:

1e In het kader 'Senioren in beweging' heeft op 17 maart een informatiemarkt met verschillende stands van activiteitenorganisaties plaats gevonden in Sint-Oedenrode. Jan Rodenburg en Christ Klaasen bemanden de stand van onze wandelsportvereniging. Het bestuur was zeer ingenomen met deze twee veteranen, als vertegenwoordigers van OLAT. Omdat er gelijktijdig in Soerendonk een winterserietocht werd georganiseerd kon het bestuur niet aanwezig zijn op deze beurs. Daarom Christ en Jan bedankt.

2^e Op dinsdag 19 maart heeft in Nuenen de (her) opening van het Hertog Hendrikpad plaatsgevonden.

Winterserietocht te Bladel: vermeldenswaardig is dat deze winterserietocht een record aantal wandelaars trok uit binnen- en buitenland, die allen genoten van een mooie tocht met prachtig weer.

Dit is het weer voor deze keer en zoals gewoonlijk zeg ik: Blijf wandelen

Overnachting in 'De Ganzenheuvel'

In januari j.l. werd aan iedereen die het vorig jaar, tijdens de 4-Daagse, in 'De Ganzenheuvel' overnachtte een brief gestuurd, met daarin enige belangrijke gegevens. Daarop hebben veel 4-Daagse wandelaars zich aangemeld om verzekerd te zijn van een plaats gedurende de 4-Daagse van dit jaar. Op het ogenblik dat ik dit schrijf zijn er al meer dan 200 aanmeldingen en betalingen binnen, zodat naar alle waarschijnlijkheid gevreesd moet worden dat er voor het eerst in de geschiedenis wandelaars teleurgesteld moeten worden. Dat zal heel jammer zijn, maar zoals ik in de brief van januari vermeldde: Vol is Vol. Ook ik vind dat jammer, want ik wil ook graag dat iedereen een plaatsje krijgt. Daar zullen we binnen het redelijke, ook alles voor doen!

Deelnemerskaart 4-Daagse

Het bestuur hoopt dat weer veel 4-Daagse wandelaars de oproepkaart, na het afhalen van de startkaart op maandag 15 juli, zullen inleveren bij de OLAT-stand op het 4-Daagseterrein 'De Wedren'. De korting, die door de 4-Daagse organisatie ter beschikking wordt gesteld, kunt u zodoende ten gunste laten komen van OLAT.

Vindt u het makkelijker de kaart op een ander tijdstip in te leveren, dan kan dat tijdens de 4-Daagse bij de OLAT-vertegenwoordiger in 'De Ganzenheuvel', of bij de verzorgers op de OLAT-posten onderweg.

Alvast bij voorbaat dank, namens OLAT

JAARVERGADERING NBWB

door: Theo Tromp

Zaterdag 9 maart was een drukke dag, terwijl een groot deel van het OLAT-bestuur mee was naar de Belgische Ardennen moest hier ook nog wat worden geregeld. Voor zondag 10 maart stond een snelwandeltocht op ons programma, en daarvoor moest het parkoers nog gemarkeerd worden. Zodoende gingen Paul Canters en ik (Theo) 's morgens om halfnegen al richting Someren voor het ophalen van de nodige materialen, om daarna richting Sint-Oedenrode te rijden en de spullen afvast te stallen. Daarna gingen we de ronde markeren voor de volgende dag. Na het opmeten bleek echter dat we een verschil van 78 meter hadden (per ronde) met onze vorige getallen, dus nogmaals het rondje maken. Ook nu gaf de meting andere cijfers aan, en we besloten onze taken i.v.m. de tijd te splitsen. Paul ging op zoek naar een nieuwe startlocatie voor de Kempenlandtocht in Rooi (onlangs werd bekend dat de besproken locatie is gestopt), en ik ging naar de Algemene Jaarvergadering van de NBWB in de 'Vijverzaal van Boerke Mutsaers' te Tilburg.

De vergadering was redelijk bezet. Het blijkt echter steeds weer dat weinig bestuurders echt weten wat er zich afspeelt binnen wandelend Nederland, en ze laten alles gelaten over zich heen gaan.

In het jaarverslag van NBWB zag ik dat de beslissing van de Algemene Leden Vergadering van OLAT hard in de cijfers tot uiting kwam. Het aantal leden van aangesloten verenigingen was met 671 gedaald, en op een vraag van w.s.v. De Wandelende Krabben moest het bestuur melden, dat deze teruggang nagenoeg door één vereniging werd veroorzaakt en dat was OLAT. Slechts 45 OLAT-leden zijn, op eigen verzoek, nog aangesloten bij de NBWB.

Ook bij de deelnemersaantallen zal dit voelbaar zijn. Voor de periode 2000/2001 waren de OLAT-cijfers niet verwerkt, dit door een fout onzerzijds. We zijn in de vergadering van 2000 niet akkoord gegaan met de afdrachtverhoging, maar we zullen nog wel aan onze oude verplichtingen voldoen. Met ingang van 2002 worden onze wandeltochten echter alleen nog onder auspiciën van de KNBLO georganiseerd.

Dit zal voor de NBWB ruim 750 euro minder inkomsten betekenen. Wat dit verder tot gevolgen zal hebben voor de contributie kwam niet ter tafel.

Het is bekend dat de NWB zich steeds ongeruster maakt over dreigende kortingen op subsidiegelden van de overheid.

Ook nu werd er weer geen woord gerept over de fusiebesprekingen van KNBLO en NL, waarvoor nog steeds de deur voor de NWB open staat.

Een wisseling van enkele bestuursleden was een formaliteit, daar er niet voldoende kandidaten waren voor een stemming. Nog steeds telt het bestuur twee vacatures.

Na een korte pauze werd de Jo Balster plaquette uitgereikt. Jo Balster was voorzitter van de NBWB van 1967-1984. Hij was, samen met de onlangs overleden Wim van Diessen, aanwezig bij de oprichtingsvergadering van OLAT. De plaquette werd dit jaar toegekend aan Wim van Ginneken voor zijn grote en langdurige inzet voor de wandelsport op velerlei gebied o.a. langdurig voorzitter/bestuurslid van w.s.v. Wando uit Dorst, zijn inzet voor de openingstocht van de NBWB en de ledenadministratie, bestuurslid van de NBWB en Commissielid van de Avondvierdaagse. Een onderscheiding, die hij dus volledig verdient heeft, en waar ik hem graag, als commissielid onderscheidingen, mede heb voorgedragen. Zelf mocht ik de plaquette een achttal jaren geleden ontvangen en ik weet wat er dan door je heen gaat.

Verder werd als erelid benoemd Frans van Duren.

Weer bleek dat men met afgunst kijkt naar verenigingen als de Wandelende Krabben en OLAT, waar het zo goed draait met het aantal leden en de deelnemersaantallen bij wandeltochten.

Ad Leermakers, hier aanwezig als vertegenwoordiger van het Avondvierdaagse comité Loduka, maar bij ons beter bekend van Hart van Brabant, reageerde hierop met de stelling dat men dan meer aan kwaliteit moet gaan werken. Verder gaf hij aan dat men 'verenigingen', die bestaan uit vijf leden, en die wandeltochten voor een 25 personen organiseren niet eens toestemming moest verlenen voor zo'n tocht.

Verder vroeg hij zich af waar de enquête bleef, die al in november 2000 was toegezegd, met de vraagstelling: hoe de aangesloten verenigingen over een fusie van de wandelbonden denken. Hij gaf aan dat, als men als KNBLO en NWB naar een zuidelijke kring/bond toe zou werken, we ruim voldoende bestuursleden zouden hebben, en dat dan veel werk niet allemaal dubbel gedaan hoefde te worden, wat kostenbesparend zou werken. Het bestuur heeft aangegeven dat zij dit verzoek voor een enquête zal uitvoeren. We wachten af.

Er werd ook nog gevraagd of er wandelaars zijn, die een blinde wandelaar willen begeleiden op een tocht over de GR-5 naar Nice. Elk jaar wil hij, gedurende een drietal weken, een traject afleggen.

**Kijk ook eens op: www.wandel-olat.org/
Hier vindt u o.a. onze programma's met plaatskaartjes.**

Nellie Leijssen

Jacobus Deckersstraat 9 5616 JN Eindhoven

☎040-2526772 e-mail nellie_leij@hotmail.com

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie. Mocht U bezwaren hebben tegen een aspirant-lid, dan verzoeken wij U dat binnen 14 dagen na het verschijnen van het verenigingsorgaan met argumenten te melden bij het secretariaat. Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen. Om in aanmerking te komen voor korting tijdens de tochten is het noodzakelijk uw lidmaatschapskaart te tonen bij het startbureau.

Ledenadministratie

Aangenomen:

Maria Verschuren	5741 CT 43	Henry van den Ham	2719 SE 277
Helena Lankreijer	5504 TB 40	John van den Dungen	5481 DC 106

Aanmeldingen:

Peter te Hennepe	Methorsterweg 2	6991 TX Rheden	21-06-1965
Henk Mathijssen	Gen. van Dedemlaan 24	5623 GG Eindhoven	17-11-1950
Cor Vile	Wilhelminahof 6	5469 AD Erp	02-03-1949
Alie van Os	Wilhelminahof 6	5469 AD Erp	19-01-1953
H. van der Donckt	Heinsbergenstraat 47	5402 ED Uden	06-02-1947
Jeannie van Rooy	Rooyseweg 8a	5738 RE Mariahout	18-12-1968
Rini Welten	Heesakkerseweg 30	5721 KR Asten	20-12-1945
Vera van Dongen	Beekgraaf 13	5271 CP St. Michielsgestel	12-03-1958
Hedy van Erp	Oranje Nassaulaan 115	5491 HM St. Oedenrode	18-06-1951
Peter van Erp	Oranje Nassaulaan 115	5491 HM St. Oedenrode	26-01-1953
Jos Donkers	Buizerd 3	5492 PJ St. Oedenrode	15-08-1954

ONZE JARIGEN

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

april

15	Lida de Boer	Maarssen
	Louis Beckx	Schaffen-B
	Jan van Beurden	Boxtel
	Henk Peters	Lage Mierde
16	Thea de Vlieger	Eindhoven
	Simon Willems	Gastel
17	Kees Simons	Nuenen
	Frans vd Boom	Helmond
	Bep Smeets	Weert
	Piet vd Ree	Maarheeze
	Ton van Iersel	Udenhout
	Jan Houtepen	Tilburg
18	Carien Rutten	Den Bosch
	Gerard Billekens	Geldrop
	Piet Knoester	Geldermalsen
19	Els Lambregts	Etten-Leur
	Janny Treur	Geldrop
	Walter Brinkman	Helmond
	Hans Stienen	Helmond
20	Jan van Boerdonk	St-Oedenrode
21	Jjeu vd Kerkhof	Weert
22	Jack Hendriks	Veldhoven
	Ben vd Velden	Groenlo
	Lies Bouwmans	Weert
23	Piet van Steen	Arnhem
24	Govert Kornet	Den Bosch
	Antoinette Vissers	Mill
25	Tonny de Jong	Oisterwijk
26	Jan Knol	Rosmalen
	Toon vd Broek	Mill
27	Harold Jansen	Eindhoven
	Tiny Hurkens	Vianen NB
	Jose Davidse	Eindhoven
	Annette Zwart	Amsterdam
28	Anita Vernie	Maasbracht
	Ton Dorn	Eindhoven
29	Martin Goossens	Dommelen
30	Constant Dedel	Baarn

Mei

	Ilse de Boer	Asten-Ommel
1	Piet van Buul	Eindhoven
	Kees van Summeren	Nijnsel
2	Lenie Kraker	Eindhoven
	Albert vd Schans	Eindhoven
	Evert van Ampting	Den Bosch
3	Jaap Rottier	Eindhoven
4	Gerard de Rooij	Breda
	Marika van Hout	Eindhoven
5	Hanny van Uppelschoten	Geldermalsen
	Josee Schimmel	Geldrop
	Willy Verbeek	Nuenen
	Pia Kersten	Zevenaar
6	Rob van Montfort	Vught
	Tiny Koolen	Nederweert
7	Antoon Stoop	Beek en Donk
	Esther vd Velden	Veghel
8	Kor Bruins	Zevenaar
	Gerard Meeuws	Someren
	Lenie Franssen	Weert
	Wil vd Brand	Eindhoven
9	Henk Frijters	Roosendaal
	Annie Beekmans	Beek en Donk
	Maria Verschuren	Beek en Donk
10	Cor van Wijk	Werkendam
	Job vd Berg	Weert
11	M. Hendriks	Geffen
12	Peter vd Ven	Cuyk
	Henry vd Ham	Zoetermeer
13	Cindy Jansen	Heeze
	Toon Vissers	Keldonk
14	Corry van Loon	Tilburg
15	Henk Plasman	Best
	Wim Linssen	Eindhoven
	Henk Rutten	St.-Hubert NB

Waar zou OLAT zijn zonder enthousiaste VRIJWILLIGERS.....

Lies v.d.Kerkhof

Dini van Asten

Een gesprek met: DINI VAN ASTEN Door: José Schimmel.

Op een zonnige vrijdagmorgen breng ik een bezoek aan de gezellige woning van Dini gelegen in een prachtige groene wijk in Son. Volgens Dini de mooiste straat uit het hele dorp en ik kan haar alleen maar gelijk geven. De koffie geurt al bij binnenkomst en ik word gastvrij onthaald.

Ze laat me meteen een foto zien waar ze stralend op staat samen met vele broers en zussen, enkele ontbreken nog, ze komt dus uit een groot gezin.

Ik installeer me met mijn cassetterecordertje aan de tafel en we beginnen een gemoedelijk gesprek. Dini is geboren in Reusel en is dus een echte Brabantse, dochter van een slager die was begena-

digd met maar liefst 11 kinderen. Als jong meisje werkte ze in de sigarenfabriek van Agio in Duizel samen met een vriendin en dat was een zus van Ad. Zo heeft ze hem dus leren kennen. Pas na anderhalf jaar hadden ze hun eerste afspraakje, niet omdat het geen liefde op het eerste gezicht zou zijn maar omdat ze allebei niet zoveel lef hadden.....

Ad was werkzaam bij Philips en heeft ervoor gezorgd dat ook Dini daar een werkplek kon krijgen, hij hield namelijk niet zo van die 'tabaksstank'.

Inmiddels getrouwd en 2 dochters rijker, hebben ze zich, na wat omzwervingen, nu alweer 20 jaar geleden genesteld in het Sonse.

Dini is ook de trotse oma van 6 kleinkinderen waar ze onmiddellijk foto's van laat zien. Dini blijkt sowieso een 'oer-oma' omdat ze al vele jaren, tot op de dag van vandaag, zorgt voor kinderen van gezinnen uit de buurt. Ze haalt de telgen 's ochtends om 7 (!!!!)uur uit bed, zorgt voor hun ontbijt, brengt ze naar school. Zorgt tussen de middag voor een warme maaltijd en na schooltijd mag ze graag een kaartje met ze leggen of een potje dammen. 's Avonds brengt ze deze kindertjes weer naar huis. Deze actieve dame zit dus zeker niet achter de geraniums!!!!

Dini heeft al jarenlang last van artrose, daardoor heeft ze ook 2 kunstheupen.

Wandelen is dus niet mogelijk, toch draagt ze haar steentje bij aan de wandelsport, en ze voelt zich daarbij zelfs zeer verbonden.

Als ik haar vraag hoe ze betrokken is geraakt bij OLAT antwoordt ze dat Theo Tromp daarvoor heeft gezorgd. Ad liep al vele jaartjes mee bij OLAT, lange afstanden...., waardoor Dini nogal eens alleen was. Toen Theo eens op bezoek was bij Ad voor 'gewichtige' OLAT-

zaken, kwam het alleen zijn van Dini ter sprake. Vervolgens stelde Theo voor om te gaan helpen bij de inschrijftafel tijdens tochten. Dat is nu zo'n 5 jaar geleden en sindsdien is ze voor velen van ons het bekende gezicht dat ons vriendelijk lachend vraagt welke afstand we denken te gaan lopen.

Zo'n dag achter de inschrijftafel betekent voor haar al om 6 uur uit de veren, zodat ze om half 8 op de startlocatie aanwezig kan zijn. Het zijn lange dagen maar ze is bijzonder toegewijd, zo 'ronsel't ze ook nog wel eens een lift voor deze of gene die afhankelijk is van het openbaar vervoer.

Ze roemt Jos van den Bersselaar (de 'regelneef' van het inschrijfbureau) om zijn rustige manier van doen en zijn gevoel voor humor. Ze vindt het prettig samenwerken, ook met de anderen van het 'inschrijfteam' kan ze het goed vinden.

Ze is ook hartstikke trots en blij met de grote deelnemersaantallen, vooral de laatste winter-serie in Bladel met het formidabele aantal van ruim 1200 wordt nog even stralend in herinnering gebracht.

De verstokte verslaafden aan de Ardennen clubreizen kennen Dini ook allemaal. Sinds een aantal jaren gaat ze mee om te zorgen voor koffie en soep onderweg.

Tijdens het laatste weekend in Bouillon hebben we zelfs kunnen proeven van haar rode kool met stoofvlees. Ze heeft een goed contact met de chauffeurs van de bussen en dat moet ook wel want daar zit ze mee 'opgescheept', terwijl de rest heuvels beklimt en door de klei baggert en ploetert. De heren van busmaatschappij Van Hoof mogen haar graag vermaken met 'grapjes'.

Nou Dini, ik ken ze, en ik zou zeggen: 'unne goeie mop', maar ja het is een interview en dan gaat het om jouw woorden.....

Ook over Toon, die de reizen organiseert, is ze vol lof. Ze geniet van deze reizen Vanwege de mooie natuur en niet te vergeten de gezelligheid.

Tijdens de Nijmeegse Vierdaagse was Dini op maandag present bij de stand van OLAT op het inschrijfterrein. Onder de wapperende OLAT-vlag was ze te vinden om de inschrijvingskaarten in ontvangst te nemen en een praatje te maken met jan-en-alleman. Het afgelopen jaar zorgde ze er ook voor dat velen daar een kaartje hebben geschreven om naar Theo te sturen, die toen in Bosnië verbleef.

Naast het vele OLAT-werk, gaat Dini graag af en toe op vakantie naar de zon: goed voor de botten! Spanje is dan de favoriete bestemming. Terwijl Ad gaat wandelen (hoe kan het ook anders), ligt zij heerlijk op het strand en krijgt zo haar welverdiende rust. Verder kijkt ze graag televisie op z'n tijd.

Over sex hebben we niet gesproken(!), maar dat ze 'gek' is met haar Ad, bleek wel uit het feit dat ze veelvuldig en vol vuur over hem sprak. Ja, Ad, maar wat er allemaal gezegd is over je blijft lekker tussen Dini en mij! Per slot van rekening is zij nu de hoofdpersoon!

Als ik haar vraag naar het succes van OLAT zegt ze onomwonden: wie een keer wandelt bij OLAT blijft terugkomen, vanwege de routes, de gezelligheid maar ook door goed teamwerk. Dat laatste kan ik alleen maar beamen. Juist die enorme inzet van al die bevlogen vrijwilligers, zoals Dini, maakt het verschil. Bedankt Dini voor dit openhartig gesprek.

WANDELEN OP DINSDAG

Wandelen op Dinsdag Zomerprogramma 2002

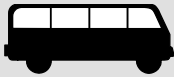
- Start klokke tien, voorzien van leeftocht en hondje thuislaten.
- Tochtlengte ± 20 km, tempo ± 5 km/h.
- Gids voorzien van routebeschrijving - ook bij improvisatie - gaat altijd voorop.
- Secondant, eveneens met routebeschrijving, voert de achterhoede.
- De wandeling heeft 'n recreatief karakter met tijd voor 'n bezienswaardigheid, immers:

Wandelen is het stilstaan bij dingen onderweg

Data	Wandeltocht	Startplaats
16-apr	Tienhovense plassen	N.S. station Maarssen
30-apr	géén wandeling	i.v.m. Koninginnedag
14-mei	Abdijroute	Café 'Venbergse molen', Molenstraat 211, Valkenswaard
28-mei	Drunense duinen	Café 'De Rustende Jager', Oude Bossche baan 11, Udenhout
11-jun	Heusden	Rondvaartboot 'Wiljo' in de haven van Heusden
25-jun	Cranendonck	Café 'De Bout', Dorpsstraat 39, Soerendonk
9-jul	Dommel/Tongelreep	P-terrein zwembad 'De Tongelreep' Eindhoven.
23-jul	Het Weerter Rondje	NS-station Weert
6 aug.	Géén wandeling	i.v.m.de Kempische wandeldagen vooraf
20 aug.	Waterlelieroute	Café 'De drie Zwaantjes', Petrus Dondersplein 7, St. Michielsgestel
3 sept.	De Liskes	Café 'De Woeste Hoeve', Mgr.Kuypersplein, Borkel & Schaft
17 sept.	De Groote Peel	Bezoekerscentrum Ospel
1 okt.	Venroderoute	Café 'De Oude Ketting', Bossche Weg, Boxtel
15 okt.	Heideroute	Café 'De Hut van Mie Pils', Leenderweg 1, Aalst (in 't bos)
29 okt.	Sittard-Valkenburg	N.S.station Sittard

Wilt u meer weten over WOD, bel dan voor informatie: Truus van Vessem

☎ 040 – 2110413

OLAT - CLUBREIZEN Programma 2002

20-04-2002	GR 572 Long Champ - Trois Ponts	30 en 18 km
15-06-2002	GR 56 Hockai - Monschau	31 - 21- 17 km
24-08-2002	GR 5 Saint-Remy - Banneux	30 en 16 km
21/22-09-2002	GR 56 en een gepijlde route.	Overnachting in een groot huis in de buurt van Malmedy.
26-10-2002	????????????	

Reglement Clubreizen OLAT

1. Inschrijven mogelijk tot 1 maand voor de reisdatum.
 2. Inschrijven d.m.v. overmaking per giro.
 3. Als uw betaling per giro is ontvangen kan uw deelname worden geregistreerd.
 4. Op giroafschrift vermelden: datum clubreis en het aantal personen dat deelneemt en de gewenste opstapplaats.
 5. Kosten: dagtocht OLAT-leden €17,50
Niet-leden €20,00
 6. Inschrijven op gironummer 70.68.01 t.n.v. W.S.V OLAT Weert.
 7. Uiterlijk in het weekend voorafgaand aan de clubreis ontvangt u per post de tochtinformatie en tijd en plaats van opstap. Dit staat op de sticker van de enveloppe.
 8. Vermelde tijd is vertrektijd. Zorg dus altijd 10 minuten eerder aanwezig te zijn.
 9. Op woensdag en donderdag voorafgaand aan de clubreis kan men nog telefonisch informeren of er eventueel nog plaats beschikbaar is. ☎ 0495-537775
 10. Afmelden is telefonisch mogelijk. ☎ 0495-537775
- Bij afmelding tot uiterlijk 10 dagen voor de tocht kan de betaling worden doorgeboekt naar de volgende tocht.**
Op uw verzoek kan 't bedrag minus €1,10 worden teruggestort.
Bij afmelding binnen 10 dagen voor de tocht wordt niet meer terugbetaald of doorgeboekt.

Neem altijd zelf iets te eten en te drinken mee.

11. Mocht u verkeerd gelopen zijn bel na de afgesproken tijd de
NOODTELEFOON 06 130 111 44
en blijf waar u bent. Alleen dan is ophalen mogelijk.

Mededeling over weekend 21/22 september 2002

Wilt u aan het clubweekend naar Malmedy deelnemen, geeft u zich dan zo spoedig mogelijk op. **Uiterlijk 25 mei.** Pas als bekend is hoeveel deelnemers er zijn kunnen we definitieve afspraken maken met betrekking tot de verzorging in het gereserveerde huis en het vervoer per bus(busjes) bespreken.

Kosten weekend: OLAT-leden €50,00 Niet-leden €57.00

Opstapplaatsen en -tijden:
Eindhoven NS(Fuutlaan) 7.25 uur
Weert NS 8.10 uur

En bij voldoende belangstelling ook in: Sint Oedenrode, Son, Leende, Boxtel, Veghel, Keldonk, Helmond, Someren en Nederweert.

Tenslotte: Zorg voor een geldig grensdocument. Er is een excursieverzekering afgesloten. Deze geldt niet voor bagage en kostbaarheden.

Informatie en inschrijfadres:

Toon van Wordragen, Juliana van Stolbergstraat 10, 6006 ZM Weert, ☎ 0495-537775

E-mail: toon.van.wordragen@hetnet.nl

Commissie Clubreizen:

Toon van Wordragen
Simon Willems
Jan Hendrix

CLUBREIS NAAR DE VALLEIEN DER LEGENDEN AD VAN ASTEN

Ons clubreisseizoen gaat vandaag, 9 maart van start met een wandeling van Comblain au Pont naar Fond de Quarreux. Voor een directere aanduiding van de omgeving noem ik Remouchamps.

Na stops in Eindhoven, Leende en Weert reizen we rechtstreeks naar België. De natuur ziet er reeds vrolijk uit met al de witte bloesems langs de snelweg, maar het

weer zit vandaag even niet mee, ze voorspellen regen en wind.

Toon, onze touroperator, liet ons ruim van tevoren weten dat een stok meenemen geen overbodige luxe zou zijn, zeker bij nat weer. Dus de meesten hebben daarom hun inschuifbare skistok meegebracht, met uitzondering natuurlijk van de al iets ouderen!

In Comblain zijn we al verschillende keren geweest, dus Jan toert op z'n akkertje richting startpunt. Als we daar aankomen zien we nog net dat Frans van bus A de stafkaart wegstopt, waarschijnlijk was Jan vandaag aan de beurt om die kaart mee te nemen, maar die krijgt al voldoende aanwijzingen van onze 'Senior'.

Toon komt ons begroeten en zegt dat de liefhebbers een kopje koffie kunnen kopen in het cafeetje, maar er is slechts één persoon om te bedienen, dus een plasje zonder koffie gaat vlugger!

Piet en ik hebben vandaag geen gezelschap van de andere Piet, die moest een weekje naar de witte bergen, en we gaan ook meteen door naar de eerste klim. Met een beetje extra inzet laten we Othmar en Drewes al meteen achter ons, die krijgen meteen ontzag! Inderdaad, het is zoals staat geschreven: steil en slingerend!

We halen een dame in, die vandaag voor het eerst meegaat met de club, ze laat ons merken dat er aan die routebeschrijving nogal het een en ander niet deugt. We proberen nog wat verzachtende omstandigheden aan te voeren en dat Toon het niet allemaal zo slecht bedoelt, maar hij wil wel dat we zelf een beetje creatief denken. Ze fleurt meteen op, en we leggen nog eens duidelijk uit wie Toon is! Ze komt er al een beetje in: ze kent Theo, en Tjeu..... Nog meer Limburgers halen ons in, het wordt direct gezellig.

In Oneux staat de kerk al ongeveer voor ons, als wij nog op zoek zijn naar huisnummer 245 in het dorpje waar hooguit 150 huizen staan.

De markering van de GR 571, de wandelweg die wij vandaag voor een deel volgen is prima in orde, dus de beschrijving is alleen nodig om uit te zoeken waar we ongeveer zitten. Met stenige wegen die ons doen uitkomen bij vochtige plekken zijn we goed geholpen, daarom stappen we flink door en komen bij het 'kruis van Septroux'. Eerst denk ik nog dat het toch wel imposante teken iets te maken kan hebben met de paralandingen die hier in september 1944 hebben plaatsgevonden. Maar als ik het kruisbeeld goed bekijk zie ik dat het eigenlijk niets anders dan een soort 'transformatorophanginstallatie' is, om het populair uit te drukken. We beginnen nu aan een geleidelijke zig-zag afdaling en komen dan na een kwartiertje wandelen bij de brug over de Amblève in het dorp Septroux. Niet ver daarvandaan ligt Martinrive en het rustcafé, waar eerder de wandelaars op 16 km van start zijn gegaan.

Ofschoon het inmiddels echt is gaan regenen, besluiten Piet en ik om toch maar door te stappen, we zullen onze tijd hard nodig hebben. Door de regen is het opletten

geblazen, en een uitschuiver zou ons wel eens een Kennedymars kunnen kosten.

Martinrive schijnt iets met vuur te hebben. Er is een

grote brandstapel gemaakt met daar bovenop een pop die een gekruisigde vrouw voorstelt. Vanavond gaat ze in de fik, het waarom laat zich raden. We kunnen helaas niet zo lang blijven, maar voor dat stapeltje uitgebrand is zal het laat zijn, en waarschijnlijk feest in de stad!

Direct na het gehucht, dat we met een haakse bocht om de brandstapel heen verlaten, mogen we tegen een helling op en komen bij de ruïne van de voormalige Burcht van Amblève. Het is een historisch en nog 'indrukwekkend' restant en misschien herkent u iets uit de geschiedenislessen in de volgende weergave:

Volgens overlevering stond er op die plek al in de Romeinse tijd een versterkte vesting. Zo zouden de troepen van Karel Martel hier in 717 bij verrassing, door zich te vermommen met takken en bladeren, de Friezen en de Neustriërs overwonnen hebben. Later, in het Karolingische tijdperk zou de burcht een verblijfplaats zijn geweest van de Vier Heemskinderen. Kijk, die kennen we wel. Ze hebben zelfs een standbeeld gekregen in Geldrop. Niet dat dat veel heeft geholpen want in de 16^e eeuw heeft Alexander Farnese het hele zaakje ontmanteld. Toch mooi dat ze de resten hebben bewaard tot wij langskwamen.

We vervolgen het glibberige 'stenige' weggetje over de

bergkam en dalen dan af naar Aywaille.

Daar is het eerste dat we zien een nieuwe burcht, maar dan in een eenvoudige uitvoering en het heet daarom ook slechts Chateau d'Amblève.

Omdat de stad Aywaille aan de overkant van de rivier ligt, komen wij daar niet. Zo over het water gezien, ziet deze ruim 900 jaar oude stad er aantrekkelijk uit. De stad heeft moderne accommodaties en wordt ook wel 'de poort tot de Luikse Ardennen' genoemd.

In dit gebied komen verschillende GR-paden bij elkaar, het is dus even opletten of we de goede markering aanhouden. Gelukkig staat er op zo'n kruising van verschillende paden 'altijd' aangegeven, welke richting een bepaald nummer volgt. Wij mogen een stijgende weg volgen, die letterlijk is geplaveid, maar ze zijn vergeten er cement tussen te doen. Dat is dus weer glibberen.

Onderweg zien we een herinnering aan de bevrijding van Aywaille die op 9 september 1944 plaats vond. Niet alleen tijdens de tweede wereldoorlog werd hier gevochten, maar reeds in 1794 voerden Fransen en Oostenrijkers hier strijd in 'de slag van Sprimont'.

Op de Geitenberg, die wij niet mogen beklimmen omdat we geen gids bij ons hebben, zouden we een rijke variatie aan biotopen kunnen ontdekken. Het uitzicht op deze hoogte is evenwel uit de kunst, zeker bij 'belvedere' waar speciaal een beschut uitzichtpunt met afdakje is gemaakt om Remouchamps uit de hoogte te kunnen bekijken. Dat plekje gaat natuurlijk op de foto. Nu volgt er een steile afdaling, via een slingerend pad dat kwistig bezaaid is met allerlei soorten gesteenten. Beneden komen we eerst in het voorstadje Sougné en

wandelen langs de Amblève met op verschillende plaatsen mooie uitzichten.

Ik heb dit verhaaltje de naam van de Valleien der Legendes gegeven, en die naam die is terug te voeren naar Marcellin La Garde, een historicus die hier in Sougné heeft geleefd. Hij is vooral bekend geworden door zijn legendes, die hij schreef over Ardense tradities veelal aangedikt met zijn eigen romantische verbeelding.

In Remouchamps moeten we even 'de papieren' erbij halen, want hier komen drie GR-paden bij elkaar uit: de GR576, GR-AE en de GR571 die wij volgen.

Alvorens onze belevenissen verder te vertellen, even iets over de grotten waardoor Remouchamps bekend werd: Pas in 1828 werden deze grotten herontdekt. Welhaast is zeker dat reeds vroeg in het stenen tijdperk in deze grotten jagers hebben geleefd. Ze bestaan uit twee boven elkaar liggende galerijen, waarvan de onderste meer een rivier is, gevormd door enkele beekjes die door de kalksteenrotsen onderaards verdwijnen. Voor ons begint nu pas het grote avontuur.

Hoewel wij ervan overtuigd zijn dat de door ons gekozen richting de enige juiste is, zullen we later toch moeten toegeven dat het goed inschatten van afstanden niet iedereen is gegeven. We beklimmen een flink heuveltje, - en we zijn echt niet de enigen die dat vol overgave deden, zo zal later blijken -. Boven gekomen slaan we een weg in langs weilanden, we baggeren door een pas door een shovel geëgaliseerd pad en zien pas aan het einde dat we ook dwars door het weiland hadden kunnen lopen, want de markering leidt ons niet lang daarna door datzelfde weiland naar een grindpad, dat later met een bocht uitkomt in een dorpje, dat later Soigné blijkt te zijn. Aan de overzijde van een beekje zien we Carien lopen en ook Jan is niet ver uit de buurt. Wij bereiken ook het mooie asfaltweggetje dat na enige tijd uitkomt bij een brug waar we rechtsaf moeten. We volgen de weg, die later grintweg wordt en komen dan bij een splitsing. Hier is iets vreemds met de markering. Een kruis duidt aan dat we het bruggetje niet over

moeten, maar onze weg rechtdoor vervolgen. In de witrode markering met aanduiding herkennen we niet onze GR571. We laten ons echter niet afleiden en stappen stevig door want we zouden hier ergens de soeppost treffen op 6 km voor de finish. We hebben de hele dag nog niets gehad, dus de trek is er.

Wie schetst onze verbazing als uit tegenovergestelde richting ons twee grote groepen wandelaars tegemoet komen. Het zijn voor het merendeel wandelaars uit bus A en wandelaars die voor de 16 km hebben gekozen. Na een flink aantal kilometers zijn zij erachter gekomen dat in Remouchamps toch een verkeerd paadjes is ingeslagen. Ze hebben GSM-contact gehad met Toon en de instructie gekregen om terug te keren en in Remouchamps te verzamelen. Hoewel niet van harte, geven we ons ook maar gewonnen en gaan met de meute terug naar het dorp. Aan de overkant van het hiervoor genoemde beekje staat Marinus met nog een groep wandelaars onze aandacht te trekken. Met een eveneens mogelijke titel voor deze clubreis: 'voorzitter van wandelclub gaat in de fout', kuieren we met de hele bups - de een al meer mopperend dan de ander -, terug naar het stadje. Onderweg daar naartoe probeer ik in een friettentje te weten te komen waar ons einddoel Fonds de Quarreux ergens ligt. De 'friteuse' kan ons helaas alleen de teleurstellende mededeling doen dat dat nog ongeveer 10 km is in de richting waar we vandaan kwamen. Dus een binnendoor zit er niet in!

Na een tijdje komen de chauffeurs ons tegemoet rijden en ze wijzen ons de zijstraat in die we een dik uur geleden ook al waren ingeslagen. Toen kozen we echter voor een paadje links naar boven op 173,5 meter terwijl we pas na 200 meter linksaf hadden gemogen! Om het hoekje op nog geen halve kilometer staat onze verzorgingspost te wachten, met een heerlijke soep in de aanbieding.

Er wordt besloten om niet verder te voet naar het eindpunt te gaan, maar met de bus.

Wat we gemist hebben is een wandeling langs de Amblève die hier is bezaaid met grote kwartsietblokken, waaraan de volgende legende is verbonden:

Aan de stroom van de Amblève had molenaar Hubert Chefneux een karig bestaan, omdat de stroming van het water door de rivier heel erg wisselvallig was. In zijn fantasieën dacht hij aan een krachtige windmolen. De duivel die de geheime wensen van Hubert kende, beloofde hem in ruil voor zijn ziel, binnen drie dagen een dergelijke molen te bouwen. De vrouw van Hubert kwam achter de afspraak van haar man met de duivel en ze probeerde de voorgenomen bouw van de molen binnen drie dagen te dwarsbomen. Zij moest deze poging echter met haar leven bekopen, maar ook de bouw mislukte en stortte in zijn geheel in de rivier. Tot op de dag van vandaag zijn deze brokstukken in de rivier te vinden.

Met de bus bereiken we nu mooi op tijd het afgesproken kroegje, waar reeds enkelen, al dan niet op voorspraak, genieten van een drankje, waarbij wij ons graag aansloten. Al wil ik niet de keus van menig ander afraden, die voor een hapje in de friture kozen die een eindje terug op de route te vinden was.

Na een heerlijke wandeldag, met dank aan onze tour-operator Toon en zijn hele crew, begon mooi op tijd de thuisreis, die als altijd voorspoedig verliep.

Clubkampioenschap OLAT 2002:

Per 18 maart 2002

Hugo Prinsen	1925	Jeannette v Boerdonk	850	Bert Timmermans	475
Hannie Klumpkens	1860	Herman Claude	850	Ben Duin	425
Henk Plasman	1825	Boetje Huliselan	760	Wim Brooymans	280
Klaas Bakker	1635	Ron Timmermans	725	Ronald van Oort	280
Marcella Cremers	1610	Servee Derks	690	Michel van Krimpen	280
Sjef Koolen	1265	Piet de Ruijter	670	Rien vd Rijt	275
Paul Canters	1245	Kees Lambregts	625	Inge van Egmond	250
Frits van Duijnhoven	1235	Riet Emans	600	Anton van Asveld	250
Evert v Ampting	1130	Cees Punselie	600	Marco Timmermans	250
Theo Klanke	1115	Ad Verbakel	600	Chris Sluyter	250
Frits Mennen	940	Conny Raymakers	525	Joop Krul	250
Jans v Griethuizen	900	Huub Raymakers	525	Piet van de Laar	250

Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen

Kees Mol	250	Theo Tromp	250	Jan Soetens	250
Ad van Asten	250	Ton van Dijk	250	Wim van Gemert	250
Hein Dirks	250	Rob Keatlaar	250	Frances Rouppe vd	250
Jet van den Bersselaar	250	Anton Leijgraaf	250	Voort	

PROGRAMMA OLAT CLUBKAMPIOENSCHAP 2002

Tochten die in de komende periode meetellen voor het Clubkampioenschap OLAT 2002

20 april	Nacht van Loon prestatie	15 uur	finish 95 km, 300 punten voor elke volle 5 km extra 50+
20 april	Euraudax Leersum	100-125-150 km	finish 200 punten afstand: 100+ 125+ 150+
26 april	Kennedymars WIK/RWV	80 km	finish 280 punten + tijdsbonus binnen 13 uur
04 mei	Mergellandtocht	135 km	finish 350 punten
08 mei	Kennedymars Odoorn	80 km	finish 280 punten
10 mei	Nacht van Apeldoorn	80 - 100 km	finish 200 punten afstand: 80+ 100+
11 mei	RWV sportweekend	50-80-100-160 km, 24 uur	honorering vlg puntentelling + afstand, extra 24 uur 250+
18 mei	OLAT jubileumtocht	175-110-50 km	<u>175 km 850 punten,</u> <u>110 km 650 punten,</u> <u>80 km 500 punten</u>
18 mei	Kennedymars Venray	Deze tocht bestaat helaas niet meer	
24 mei	LAT Kennedymars Hilversum	80 km	finish 280 km + tijdsbonus binnen 13 uur
<u>Attentie:</u> De Kennedymars van Hilversum wordt gewandeld van vrijdag 24 op zaterdag 25 mei.			
31 mei	Betuwse Nachttocht	100-110 km	finish 200 punten afstand: + 100 +110 <u>tijdsbonus 100 km binnen 17 uur</u> <u>tijdsbonus 110 km binnen 19 uur</u>

Om te worden opgenomen in het clubkampioenschap voor 2002 moet u met het onderstaande rekening houden: Per deelnemer geldt dat uitsluitend één tocht per weekend (vrijdag tot en met zondag) meetelt om punten te scoren. De deelnemer mag zelf bepalen welke tocht hij of zij laat meetellen voor het clubkampioenschap.

Na deelname aan 'n tocht dient u zich telefonisch of schriftelijk te melden bij de commissie LPS: of bij de Redactie van OLAT-Nieuws: Ad van Asten ☎ 0499-473767 ook fax, of per e-mail a.h.van.asten@hccnet.nl

Kalender snelwandelen:

april

14 april Eindhoven PSV: Hardloop en snelwandelwedstrijden op de weg met 10000 m als hoofdafstand. Ook jeugdafstanden. Alle afstanden starten om 11.00 uur op De Herdgang, Oirschotsedijk 14 Eindhoven.

26 Zaandam Zaanland: Baanwedstrijden, kunstofbaan Vincent van Goghweg (achter benzinstation). Start 19.15 uur 1000 m en om 19.30 uur het uur en de overige korte afstanden.

28 Schoonhoven Avanti: wegwedstrijden. Melden bij 'De Stormbaan' in Schoonhoven. Start 30 km om 12.00 uur. De overige afstanden om 12.30 uur. Het wegparkoers 12 1387,50 meter.

Mei

11-12 mei Schiedam RWV: Lange Afstandwedstrijden en prestatie 50 km, 50 E.M., 100 km, 100 E.M. en 24 uur (limiet 105 km) Beatrixpark te Schiedam. Info Theo Tromp 0495-450325, Mariet Ahlers 06-24175225

Helaas moeten wij u melden dat Philip Krul, na zijn operatie op 8 maart, van zijn doktoren geen goede berichten heeft mogen ontvangen over zijn gezondheid. Wij wensen Philip heel veel sterkte en hopen dat hij door het lezen van ons clubblad verbonden mag blijven met zijn zo geliefde wandelsport.

Stuur Philip eens een kaartje: Philip Krul, Hasebroekstraat 35 3532 GK Utrecht

Algemene informatie snelwandelen: Hans van der Knaap ☎ 010-4662015 e-mail: Hansvanderknaap@cs.com

Klaas Bakker

Het is nog vroeg als ik vanuit Vught in de 'Hoofdstraat' van Olland kom, en ik word ook meteen wakker ge-

schud door een hoge drempel die toegang geeft tot het dorp. Ik rij het hele dorp door en draai bij het laatste café een zijstraat in en hoop zo op het nieuwe parkoers te komen. Dat lukt en ik hoef dus niet nog eens een rondje dorp te maken.. Ik volg de pijlen en dit is dan m'n eerste rondje op het parkoers in een recordtijd, maar buiten de wedstrijd. Ik kom op de plaats waar ze al druk bezig zijn met het inrichten van de verzorgingspost, een eindje verder zijn ze bezig met het opzetten van het tentje voor de tijdwaarnemers.

Ik haal Sjef Koolen in, die zal wel weten waar het inschrijfbureau en de kleedlokalen zijn. Sjef stapt in en hij vraagt of ik het rondje van 2300 meter over het wandelparkoers nog eens wil maken. Dat doen we dus, en het ziet er allemaal prima uit, geasfalteerd met zo

hier en daar een beetje los grint, waar we rekening mee kunnen houden. We rijden naar Gemeenschapshuis 'De Holm', vlakbij de kerk in de 'Hoofdstraat'. Het is er nog rustig, en er is zelfs nog een vrije parkeerplaats op het terrein.

Binnen wordt alles in gereedheid gebracht voor het inschrijven op de diverse afstanden snelwanden en prestatiewandelen. Eerst ga ik achter alle deuren kijken om te zien waar we ons kunnen omkleeden en douchen. Dan is het tijd voor een kopje koffie. Het lijkt wel afgesproken, bijna gelijktijdig arriveren zowat alle deelnemers.

Bij de inschrijftafel wordt het druk, en er is even tijd nodig om uit te zoeken onder welk nummer we de baan op mogen. De nummers geven het onderscheid aan tussen de wedstrijd- en de prestatieklasse, dat ze tegenwoordig ook wel fitness- of powerwalking noemen. Het zijn mooie namen, maar je gaat er echt niet sneller van wandelen!

Ik schrijf in op de 35 km prestatie. De start zal om precies 11.00 uur zijn gelijktijdig met de 50 km. Op een ander tijdstip zullen de 5 km en 20 km starten.

Gezamenlijk vertrekken we naar het startpunt, dat op ongeveer 5 minuten wandelen van 'De Holm' ligt. Onze start wordt met 10 minuten uitgesteld omdat een paar deelnemers iets later zijn gearriveerd.

Op de weg zijn merktekens aangebracht waar we ons op kunnen oriënteren, wanneer we er weer 5 km op hebben zitten en ons de tussentijden worden doorgegeven.

De zon schijnt in een strakblauwe lucht, maar er staat ook een straffe wind. Omdat we op een rondparkoers hebben we die wind soms tegen en dan weer mee. In het begin is het nog fris, maar geleidelijk loopt de temperatuur op tot ongeveer 10 graden. Omdat je voor de 50 km toch wel enkele uurtjes onderweg bent, zullen de wandelaars op die afstand het later op de dag wel frisser krijgen, dat is ook de reden dat ik voor de 35 km heb gekozen.

Omdat er op het oude parkoers in St.-Oedenrode verkeersremmers zijn aangebracht, werd er gezocht naar een ander parkoers en zijn we hier in Olland terechtgekomen. Niet vreemd, want Olland is ook de plaats waar OLAT 35 jaar geleden werd opgericht. In St.-

Oedenrode was het parkoers minder windgevoelig en MKZ-proof (veilig).

Hier in Olland, met slechts hier en daar een boerderij, heeft de wind vrij spel en er zijn maar weinig beschutte plekjes.

De eerste 20 km verliepen voor mij naar volle tevredenheid, daarna ging het wat minder. Maar ik was nog ruim voor sluitingstijd binnen. Na afloop had ik nog voldoende tijd om te douchen en een tijdje in de kantine te vertoeven. En nog voor etenstijd was ik weer thuis.

SNEL WANDELEND DOOR DE LANDELIJKE OMGEVING VAN OLLAND

Door Theo Tromp

Afgelopen zondag 10 maart werd in het Noord-Brabantse kerkdorp Olland, bij Sint-Oedenrode, de jaarlijkse wedstrijd en prestatiewandeltocht georganiseerd door wandelsportvereniging OLAT (Ollandse Lange Afstand Tippelaars).

De organisatie moest deze belangrijke wedstrijd op snelwandelgebied op het laatste moment verplaatsen omdat het oude vertrouwde parkoers in de wijk 'Kienehoef' te Sint-Oedenrode verkeersveilig was gemaakt. Hiervoor waren in de wijk diverse verkeersdrempels aangebracht, zodoende werd het oude parkoers voor de snelwandelaars onvriendelijker en onbruikbaar.

Gelukkig werd er een nieuw parkoers gevonden in het kerkdorp Olland, de plaats waar OLAT 35 jaar geleden werd opgericht. Langs rustige wegen, door een populierenlandschap met aanliggende boerderijen, voltooiden de atleten en prestatiewandelaars, bij een zachte temperatuur en fijn zonnetje, hun rondjes. Het enige waarvan ze last ondervonden was de straffe wind op kop. Gelukkig leverde die wind op sommige plaatsen ook enig voordeel.

NIEUW TURKS NATIONAAL RECORD OP DE 50 KILOMETER

Vanaf de start werd de kop ingenomen door de Engelman Mark Easton van de Surrey Walking Club en Marcel van Gemert van ARGO'77. Tot de 15 kilometer kon Marcel dit geweld volgen, maar moest toen opgeven en verliet na nog een ronde het wedstrijdveld.

Mark Easton vertrok geen spier, vervolgende zijn wedstrijd, aangemoedigd door zijn vrouw en omstanders en wist onbetwist een eindtijd van 4 uur 11 minuten en 29 seconden op de klok te zetten. Gelukkig en zeer vermoeid nam hij na afloop aan de finish plaats op een stoel om weer op krachten te komen, al vlug daarna ging hij licht uitwandelen.

De Turkse atleet Hakan Caliskan, aangesloten bij de atletiekclub Lac Quelle Furth Munchen/Turkije, vocht zijn eigen race uit. Met een vaste regelmaat wandelde hij zijn rondjes en wist het Turkse Nationaal record op de 50 kilometer snelwandelen op de weg met drie minuten te verbeteren. Zijn tijd was 4 uur 51 min 19 sec.

Als derde eindigde de Limburgse atleet Pedro

JAN ALBRECHT BEHEERST HET 20 KILOMETERVELD

Vanaf de start nam deze jonge Duitse atleet van Elac de leiding en superieur won hij deze wedstrijd in een tijd van 1 uur 26 min 52 sec. Onverstoorbaar en in een zeer correcte stijl wist hij zijn rondjes te volbrengen met een snel-

Huntjes van Unitas Sittard met een tijd van 5 uur 08 min 02 sec.

Bij de 35 kilometer snelwandelen, een afstand die ingevoerd werd om in het verleden atleten te selecteren voor de landenwedstrijd, had een mager deelnemersveld. Slechts twee wedstrijddeelnemers volbrachten uiteindelijk deze afstand. Dat waren de Limburgse atleet Willem Mutze in 3 uur 35 min 35 sec. en Wim van Breemen in 4 uur 07 min 34 sec. beiden zijn lid van de RWV.

heid van ruim 13,6 kilometer per uur. Als tweede eindigde de Belg Erik Buisseret van CAWB in 1 uur 45 min. 14 sec., de RWV-atleet Richard Leijenaar werd derde met een tijd van 1 uur 46 min 25 sec.

De 5 kilometer werd gewonnen door de Duitser Rudolf Girards van SC Buchen Horrem in 28 min. 23 sec. De gebroeders Marco en Ronnie Timmermans uit Veghel werden tweede en derde in resp 28 min 50 sec en 30 min 18 sec.

OOK PRESTATIEWANDELAARS DEDEN MEE

Naast de wedstrijddeelnemers was het ook mogelijk deel te nemen aan het prestatiewandelen, dat tegenwoordig meer onder de populaire namen: sportief wandelen, brisk- of powerwalking, bekend staat.

In dit klassement werd op de 50 kilometer het snelst gewandeld in 6 uur 01 min 49 sec. door Hugo Prinsen uit Valkenswaard van de organiserende vereniging OLAT.

Op de vijfendertig kilometer was Klaas Bakker ook van OLAT in 4 uur 00 min 50 sec. en op de twintig kilometer was het Rudy van Cranenbroeck in 2 uur 20 min. 24 sec. die als eerste over de meet kwam

REIS NAAR LA PALMA, 1-15 FEBRUARI 2002. (deel 1)

door Peter van de Ven

Er waren twee goede redenen om deze reis van Trans-World te maken: 1. Terwijl Koning Winter in Nederland nog volop regeert, is daar rond die tijd een dagtemperatuur van 20 graden en hoger heel gewoon. 2. Theo Tromp had in het maandnummer van 2001 een enthousiast verhaal over de wandelingen daar geschreven, en hij zou de reisleader zijn.

Omdat er een chartervlucht geboekt was, vertrokken we op vrijdagochtend op een beetje moeilijk tijdstip: 6.00u, dus we moesten al om 4 uur op Schiphol zijn. Theo gaf mij een lift, omdat Veldhoven op zijn route lag (met dank aan Conny!). Twee 'oostelijke' vrouwen (Groenlo/Beuningen) werden door Ben van der Velden afgehaald. De twee Hagenezen, waaronder Loek Zwennes, hadden nog het meeste geluk: zij konden met de nachttrein naar Schiphol. Ben gaf aan iedere deelnemer het beroemde Trans-World-wandeltasje (ik heb er inmiddels drie).

De vlucht verliep voorspoedig en om 10 over 10 waren we op het vliegveld van Santa Cruz, de hoofdstad van La Palma. Buiten stond Jean-Louis, de gids die een paar wandelingen met ons zou doen, al op ons te wachten, en wat belangrijker was, de huurauto's. Theo zou in de ene auto rijden, en ook voor de andere auto werd een chauffeur gevonden. Na een rit van een uur waren we bij onze appartementen. Om die te bereiken, moesten we wel over een bergketen heen, die de west- en de oostkant van het eiland scheidt. Gelukkig was er na bocht 33 een tunnel van 800 meter, anders zou de rit van nog geen 45 kilometer nog wel 20 minuten langer geduurd hebben.

De appartementen konden van ons het cijfer 8 krijgen, waarschijnlijk waren deze huisjes nog geen jaar oud. Na de verdeling van de kamers gingen we eerst naar het bezoekerscentrum van de Caldera de Taburiente. De Caldera is een kloof, waar de rivier de Taburiente doorheen stroomt. Wij reden hier met de auto naar toe, de weg slingerde zich naar boven. Boven wandelden we van de parkeerplaats naar een paar uitzichtspunten, de Mirador de la Cambreola en de Mirador de las Ghozas. Zo hadden we een eerste zicht op drie parcoursen, die we in de dagen daarna zouden bewandelen.

1 februari duurde voor ons een uur langer dan in Nederland, vanwege het tijdsverschil, daarom was er daarna nog tijd om de haven van Tazacorte te bezoeken. Een erg schilderachtig plaatsje met huisjes in diverse felle kleuren. Aan het eind van het strand lagen grote basaltblokken. Ook was er een steile rotswand, waar we op een van de komende dagen nog eens langs zouden afdalen.

Zaterdag 2 februari: We begonnen met een rit naar het noordwesten van het eiland. Eerst passeerden we de stad Los Llanos de Aridane, de grootste stad op het eiland met 20.200 inwoners. Daarna over een slingerende weg door bananenplantages naar boven. In dit gedeelte

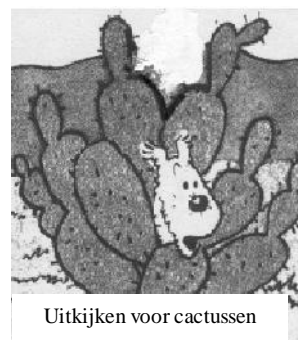

waren de bergen het ruigst, omdat de vulkanische activiteit hier al in een ver verleden had plaatsgevonden. Theo zette ons op plm. zes kilometer van het plaatsje

Garafia af, het was de bedoeling dat we over een geitenpaadje daar naar toe zouden lopen. Helaas wist Theo niet precies waar het pad begon.

Vanaf de verharde weg zijn we een paar keer een zijpad/landweg ingegaan, maar telkens liep de weg dood of kwam op de volgende bocht van de weg uit. Uiteindelijk maar besloten om dan maar op de verharde weg te blijven, wat wel als consequentie had, dat we pas na anderhalf uur in Garafia waren. We hebben overigens wel ergens geiten gezien, hadden we die toen maar gevolgd!

Helemaal saai was het er overigens ook niet: Theo liet ons zien dat in de luis van de cactusplanten een rode vloeistof zat, die als kleurstof voor campari en lippenstift werd gebruikt. Ook de mimosa geurde heerlijk. In Garafia maar een drankpauze gehouden, op een

pleintje in de schaduw, vlak bij een schilderachtig kerkje.

Toen gingen we om een uur 's-middags ons eerste lange-afstandspad lopen, een stuk van de GR130, Dit was een pad langs de kust, waarbij we, vanwege het ruige karakter van de streek, een paar keer in een kloof zouden afdalen. Dit was tevens een nationaal park. Er waren op dit eiland wel 15 van die parken en natuur-

Huisje met pijnbomen

reservaten. Dit park heette Don Pedro. Er stonden ook bomen en struiken met vruchten, en zo was Theo op een gegeven moment mandarijnen voor ons aan het plukken. Dat leek gemakkelijk, maar de boom stond wel aan het begin van een afgrond. Hennie van Rhoonwijk attendeerde mij op de vrucht van de cactus, die kon je eten, en er zat zelfs nog een zoete smaak aan. Er was echter wel een kans, dat je stekels op je vingers of op je tong kreeg.

In een schuurtje lekker in de schaduw wat gegeten en gedronken.

Tegen halfvier waren drie mensen uit ons groepje toch wel een beetje moe.

Afdalen op die paadjes met lavasteentjes is niet gemakkelijk, maar een wandelstok en schoenen met profiel geven toch meer zekerheid. In overleg werd besloten, dat zij bij een stel windmolens zouden achterblijven. Omdat we nog tweeënehalf uur te lopen hadden, konden zij ook over een verharde weg (7 km.) naar een weg lopen, waar Theo ze kon afhalen.

Nu volgden nog twee kloven, maar tussendoor waren er een paar huisjes waar water was - erg welkom bij 25 graden - en waar Carla Koster haar wonden kon laten

Zondag 3 februari: Uitslapen, om een beetje bij te komen. We reden weer naar het noordoosten, nu was het plaatsje Tijarafe ons doel. Het zou een minder spannende dag worden, en 's-avonds zouden we een cultureel evenement meemaken: de amandelfeesten in Puntagorda. Weer ging het richting kust, via een betonnen weg liepen we naar beneden, zij ging in een hoek van bijna 45 graden naar beneden! Toen een vlakke onverharde weg van nog geen kilometer.

Aan het eind daarvan een tunnel, nu zouden we voor het eerst de zaklantaarn kunnen gebruiken. Na de eerste

verzorgen. Die had de pech om al op de eerste dag de gevallen vrouw te moeten spelen. Chapeau dat ze ondanks de jodium geen krimp gaf! De laatste kloof was het moeilijkst, maar het uitzicht dat je daar had, doet alle inspanningen vergeten.

Ik heb het nog niet over hoogteverschillen gehad, maar daar bij de kust moest er toch al gauw 250 à 300 meter overbrugd worden.

Tegen halfzeven kwamen we dan toch op het eindpunt, het dorpje El Tablado aan, waar we in het plaatselijke café genoten van bier en fris. Theo ging vrij snel weg, hij moest nog 4 kilometer lopen tot hij bij de auto was, waarna hij de drie achterblijvers kon afhalen. Wij gingen een half uur later ook die weg op, die achteraf veel langer bleek te zijn. Toen we op een gegeven moment een lift aangeboden kregen, namen we die graag aan.

Het was wel erg krap in het jeepje, vooral de drie mensen op de achterbak moesten zich tegen elkaar aanwringen, anders hing er een bil overboord! Na vijf minuten kwamen er twee auto's uit tegenovergestelde richting aanrijden, dat waren Theo en de inval-chauffeuse Jannie. Wij schreeuwen en zwaaien, de kudde was weer bij elkaar!

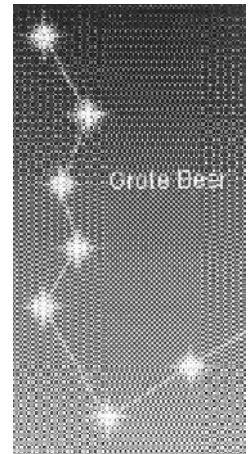
We gaven onze chauffeur een behoorlijke fooi. Die reed weg en toen was de weg.....leeg! Misschien moesten Theo en Jannie nog een paar kilometer doorrijden om te keren, maar toen zij na tien minuten nog niet terugwaren, moesten we concluderen dat ze naar El Tablado doorgereden waren.

Nou ja, we hebben de tijd opgevuld met het genieten van een schitterende sterrenhemel en om niet te veel af te koelen.....WANDELDEN we nog een stukje. Het was een pittige dag voor ons geweest en Theo zat er ook een beetje doorheen, hij had zich die eerste dag toch iets anders voorgesteld!

Om tien uur aten we warm in het plaatsje Los Sauces en daarna nog een lange rit naar San Nicolas, zodat we ruimschoots na middernacht in bed lagen.

tunnel van 300 meter volgden er nog een paar van 50 à 100 meter. Toen weer een verharde weg die verder naar beneden liep.

Langs de weg veel bananenplantages. De bananenteelt is een belangrijke bron van inkomsten op het eiland.

Toen weer een pittige afdaling in een kloof, maar dat zou vandaag de enige zijn. Bij zo'n kloof splitste ons gezelschap zich in de "klimgeiten" John en Hennie, en de personen die moesten uitkijken bij het afdalen. Vooral van Sjaak Tetteroo vond ik het een prestatie: 15 jaar daarvoor zou hij waarschijnlijk "klimgeit" geweest

vakantiehuisjes

zijn. Maar op je 74ste deze uitdaging nog aankunnen, ik moet mezelf dat over 25 jaar nog zien doen!

Toen we na 40 minuten zowat beneden waren, was daar een vakantie'rust'huisje. De diepte was nu geen gevaar meer, wel moest de eigenaar zijn hond een beetje in bedwang houden. Het strand hier, de Playa de Fijado, lag er vredig bij. Wel is er hier nergens zand, alleen zwarte lavasteentjes of gruis.

De afdaling had in de schaduw plaatsgevonden, dus toen we aan de andere kant omhoog gingen, werden we weer op temperatuur gebracht door de zon.

Weer boven gekomen kreeg Sjaak een lift terug naar Tijarafe. Die kon al om drie uur van zijn pilsje genieten (ik was wel een beetje jaloers). Wij gingen, via een iets gemakkelijker afdaling naar het Playa de Los Fajaros. Theo vond dat we dit moesten zien en hij had gelijk, een heel mooie kloof, waar een tiental huisjes wel tegen de rotsen aan leken geplakt. Maar het mooiste was toch wel de branding: golven van 5 à 8 meter hoog. Hier splitste de groep zich opnieuw: Loek, Jannie en

Maandag 4 februari: Vandaag gingen we naar het oosten van het eiland, dus door de tunnel van 800 meter. Klimatologisch was de oostkant vochtiger, hier hing ook vaker bewolking. Het kon wel eens zijn dat het aan "onze" kant 23 graden was en zonnig, terwijl het daar 16 graden en bewolkt was. We passeerden de hoofdstad

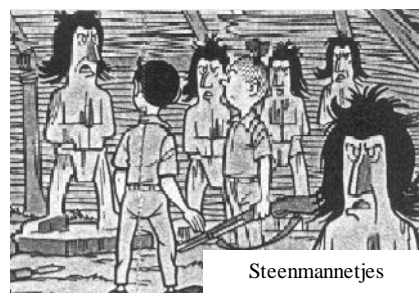
minder geluk dan Lodewijk

Santa Cruz (18.000 inwoners). Plm. 20 kilometer daarvandaan lag Los Tilos. Hier was een subtropisch woud, dat vanwege de exotische begroeiing iets weg had van een sprookjesbos. Maar voordat we dat bos ingingen, liepen we eerst door de Barranco del Agua. Dit was de bedding van een riviertje, dat heel diep tussen rotswanden in lag. Doordat er stroomopwaarts een dam in was aangelegd,

Carla gingen over de grote weg terug naar Tijarafe, en ik zou met Theo, Hennie en John nog een helling nemen. In het begin een leuke klim en een mooi pad. De hitte van de zon werd een beetje gecompenseerd door de zeewind. Een paar keer rustten we in de schaduw. We zwaaiden een paar keer naar Loek, die ons beneden op de weg het eerste half uur nog goed in de gaten had gehouden.

Later begon de hitte toe te nemen, de invloed van de zeewind was verdwenen. Ook was er geen schaduw meer van rotsen en bomen. Voor het eerst zagen we hier de steenmannetjes, dit zijn hoopjes op elkaar gestapelde stenen / steentjes, die het pad markeren. Ondanks het water dat we bij ons hadden, werden we nog behoorlijk opgewarmd. En dan aan het eind nog die verdraaide weg van vanmorgen, nu met een stijgingspercentage van bijna 45%!

De troost was wel dat de drie anderen op de weg er nog langer over deden dan wij, die kwamen pas 20 minuten na ons aan.

Steenmannetjes

In het café van Tijarafe was het gezellig, er was een muziekgezelschap dat naar de amandelfeesten geweest was, en een troubadour zong het ene lied na het andere. Wat die feesten zelf betreft: Toen wij er heengingen kwamen er al honderden auto's terug. Toch hebben we nog even door Puntagorda gelopen, maar toen bleek, dat er geen restaurant was, dat het geknor in onze maag een halt kon toeroepen, zijn we toch maar in een andere plaats gaan eten.

stond het zowat droog. Er droop wel water langs de rotsen omlaag, en gedeelten waren drassig. Na 20 minuten was er een barrière: een strook water van 4 meter, met daarachter een hoge rots.

Via een touw aan de rechterkant kon men zich omhoog trekken en verder gaan.

Alleen onze avonturiers Hennie, John en Theo deden dat, de rest besloot terug te keren. Op de weg wachtten we op hen. Op een gegeven moment was er een hoop herrie. We dachten dat er wel een ton aan stenen naar beneden gekomen was, maar het was slechts een lavasteen van drie meter doorsnee, die bij het neerkomen helemaal vergruisd was. Wij werden daardoor opmerkzaam gemaakt op Lodewijk, die nadat we omgedraaid waren, achter was geraakt en vergeten was de bedding op de juiste plaats te verlaten. Was hij 15 meter verderop geweest dan.....och, hij is nu eenmaal stevig gebouwd!

Toen gingen we omhoog door het sprookjesbos. Dit was een stevige klim, over trappen, waarbij zo nu en dan eens uitgehijgd moest worden. Toen we boven gekomen waren, op het uitzichtspunt Mirador del Topo de

Los Barandos, zaten we op 750 meter, we hadden een klim van 350 meter achter de rug. Hier gingen onze Hagenezen rechtstreeks over de LP (Local foothpath) 7 naar Los Sauces, en wij zouden over de LP 7.1 naar Barlovento lopen. Het bos van het eerste stuk was nog net zo schilderachtig als bij de beklimming, maar nu hadden we er meer oog voor. Het waren vooral laurierbomen, je hebt hier de grootste aaneengesloten laurierbossen in Europa. Ook de reuzenvarens, soms drie meter hoog, en de lianen en klimop maakten het spannend. In een tentje met een blauw zeil hielden we een rust. Misschien was dit een tijdelijke gelegenheid voor de arbeiders, die hier de houten afzettingen langs de paden aanlegden. We waren nu constant aan het afdalen. Toen de begroeiing aan het afnemen was, zagen we in de verte de Laguna de Barlovento liggen, dit was een stuwmeer met een betonnen bedding, die ervoor zorgde

Dinsdag 5 februari: Vandaag zouden we onder leiding van Jean-Louis een tocht lopen. Oorspronkelijk was het de bedoeling dat we met hem zouden lopen aan de rand van de kloof van de Taburiente, maar omdat hij er niet zeker van was, of wij goede bergbeklimmers (tredvast en zonder hoogtevrees) waren, deed hij nu met ons een minder moeilijke wandeling. Om half elf ontmoetten we hem op de afgesproken plaats bij Santa Cruz, en ook nu reden we naar het noorden.

De kloof waardoor we nu naar boven klommen, de Cubo de la Galga, zal niet meer dan twaalf kilometer van ons startpunt van gisteren gelegen hebben. Het eerste stuk was een glooiende weg, nog niet zo lastig. Na nog geen honderd meter geklommen te hebben moesten we uitkijken naar een molentje. Als we dat passeerden zou 200 meter daarvandaan een watermijn liggen. Wij vonden het maar vreemd, molentjes midden in het bos,

Bij de watermijn

maar Jean-Louis is een genaturaliseerde Spanjaard, oorspronkelijk uit België afkomstig, dus het ging om draaihekjes, in Zuid-Limburg ook wel stiefelkes genaamd. We liepen er daarom in eerste instantie voorbij.

Voor de watermijn hadden we weer een zaklantaarn nodig. Het principe is zeer eenvoudig: men

boort een gat in een niet-poreuze rotswand, waarachter het waterpeil, afhankelijk van de neerslag, tot een behoorlijk niveau gestegen is, en laat het water dan via gootjes naar het dal stromen, waar het dan in grote bassins wordt opgeslagen voor de bananenteelt.

dat we die morgen met "droge" voeten in de Baranco del Aqua hadden kunnen lopen. Aan het meer lag ook een vakantiecentrum, hierdoor hadden we nog een cafe-rust. Een ongekende luxe, want meestal waren we onderweg van kartonnetjes frisdrank, die we 's-ochtends meenamen, en water afhankelijk. Het was 's-middags iets frisser en bewolkter geworden dan de dagen daarvoor, altijd nog 18 graden.

Het laatste stuk tussen het stuwmeer en het plaatsje Barlovento zelf was landelijker. Dit was nog maar drie kilometer lopen. Ergens zijn we nog verkeerd gegaan, maar dat was niet dramatisch. In Barlovento hebben Jannie en ik een cafeetje bezocht, omdat we toch op de tweede auto moesten wachten.

Op die manier hebben wij, twee dagen na dato, nog vijf minuten kunnen genieten van het huwelijk tussen Willem-Alexander en Maxima.

Nu werd de klim weer pittiger. Net als gisteren was de flora overwegend laurierbossen en grote varens. De weg was nu een smaller pad geworden, en iedereen ging weer omhoog in zijn eigen tempo.

De laatste klim naar boven was weer een bredere landweg en toen stonden we op de Mirador de la Somada Alta, vrij vertaald uitzichtpunt van de hoge top. Hier kon je goed zien dat dit gedeelte van het eiland het groenst is.

Diep beneden ons twee kleine huisjes. Dat was de watermijn, waar we anderhalf uur daarvoor geweest waren. Behalve laurierbossen stonden hier ook veel tamme kastanjes.

De afdaling ging over een gemakkelijke, brede weg. Tussen de bedrijven door vertelde Jean-Louis ons van alles over de flora, fauna en geschiedenis van het eiland. Was dat misschien ook de reden, dat we weer 800 meter verkeerd liepen?

Bij een verlaten huisje weer sinaasappels geplukt. Veel huizen hier stonden leeg, want omdat er buiten de bananenteelt en het toerisme weinig andere bronnen van inkomsten waren, emigreerden veel jongeren naar het vasteland of Zuid-Amerika. Alleen de geit was vereerd met ons bezoek. Het was vandaag niet zo'n lange wandeldag, misschien hebben we 14 kilometer gewandeld. Op het eindpunt San Bartholomae in het café maakten enigen van ons kennis met een exotisch drankje, bacaquito. Voor mij zal dat woord, evenals

Bij de geit op bezoek

borroquito, wel visserslatijn blijven!

's- Avonds een van de goedkoopste maaltijden van de reis (buiten de drie keer, dat Theo voor ons gekookt heeft): Een lopend buffet in een 5-sterren-hotel in Puerto Naos. Dit eten was relatief goedkoop omdat de VVV van La Palma hier probeerde om belangstellenden voor wandeltochten te werven. Als er dan op zo'n avond

Woensdag 6 februari: een heel mooie route over de GR 130, El Ruta de Los Vulcanos. Deze keer was het niet zover rijden. Wij liepen nu over de bergkam, die het westen van het oosten scheidt, een route van plm. 18 kilometer, over vulkaantoppen, langs kraters en lavameren. We waren al voor negen uur bij de Refugio del Pilar. Omdat de tweede auto weer beneden in het dal geparkeerd moest worden, moesten we daar een half uur op Theo en de tweede chauffeur John wachten. De zon was nog niet te zien, die zat nog achter de bergen. Het was daarom best nog wel fris, en een briesje maakte

Ruta de los Vulcanos

het beslist niet warmer, hooguit een temperatuur van 13 graden. We waren dus blij dat we konden gaan lopen. In het begin liepen we over een pad door een dennenbos. We zaten op een hoogte van plm. 1400 meter, en bij de hoogste toppen zouden we op 1900 meter zitten. In het begin was over de bergrug, die het oude vulkanische gedeelte van het noorden met het nieuwere stuk in het zuiden verbindt, een fraai schouwspel te zien: de wolken, die van het oosten afkwamen, gingen als een soort waterval over de kam heen. Verder dan een paar

honderd meter kwamen ze niet aan de westkant, want dan losten ze meestal op, op die manier hadden we aan de kant waar ons appartement stond meestal blauwe lucht. Het eerste vulkaantje kwam in zicht: een "kleintje", slechts 1480 meter hoog, de Montana Quemada. Op het moment dat we haar zagen zaten wij al hoger.

100 personen boekten, voor de somma van 30 à 50 euro, dan had men de gerechten er allang uit! Bij de ingang stonden nog een paar modepoppen, twee vrouwen en een man. Misschien best wel leuk om een avond zo opgedirkt te zijn, maar het zou maar je "baan voor het leven" zijn!

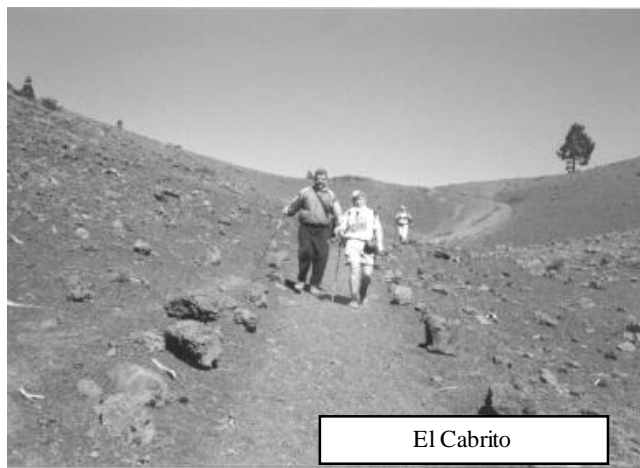
Het hoesje van mijn fototoestel maakte hier een vrije val van acht meter. Gelukkig hoefde ik geen halsbrekende toeren te ondernemen om haar terug te halen. Na drie kwartier was de zon toch al weer zover boven de bergen uitgestegen, dat we een rust konden ingelasten. Het landschap begon opener te worden, de bomen werden struiken, en daarna waren het dus alleen nog maar lavarotsen en -steentjes. De wind begon toe te nemen, waarschijnlijk dat de winden van de oceaan en het vasteland hier altijd actief zijn.

Een van de meest imposante kraters was hier de Hoyo Negro (1747m), die had wel een middellijn van enkele honderden meters. Links daarvan de top van de Nambroque, en daar lieten we hem ook liggen. Na nog eventjes doorgelopen te hebben, vonden we een zonnig plekje uit de wind, en dit zou de eerste grote rust worden.

Even later was er een heel groot lavameer, Lavas de Malforado. Lavameren lenen zich helaas niet voor een lekkere / frisse duik, het

zijn alleen maar imposante opeenhopingen van allerlei stenen. Bijzonder winderig was het bij de vulkanen Les Deseadas en El Charco. Hier bleven een paar mensen beneden lopen, terwijl wij boven bijna de krater inwaaiden, ik schat het op windkracht acht!

Even later daarom ook weer problemen om overeind te blijven staan op een punt, waar de drie Canarische eilanden La Gomera, Tenerife en El Hierro te zien waren. Ik heb uiteindelijk zittend Tenerife met de hoogste berg

El Cabrito

Pico de Teide (3070m) gefotografeerd, omgeven door een zee van wolken. Bij de vulkaan El Cabrito was de afdaling het lastigst: nog steeds veel wind en een zig-

zaggend pad met kleine lavasteentjes, waar je zo heerlijk op kunt uitglijden!

Misschien denkt U nu, dat ik er op dat moment een beetje de balen van had. Als ik heel eerlijk ben: een klein beetje wel, maar de schitterende uitzichten maakten veel goed en we hadden de tijd aan onszelf, dus we hoefden niets te forceren.

Vorbij de Montana El Cabrito was het een kwestie van verder afdalen. Nu liepen we weer tussen lage berg-ruggen, dus minder wind en daardoor toenemende hitte van de zon. Net voordat we echt weer volop in de bossen kwamen zagen we de vulkaan Martin liggen (1646m). Die was voor wandelaars niet meer toegankelijk, omdat de top afgestompt raakte. Wat duizenden voetstappen per jaar zoal niet kunnen teweegbrengen! Toch waren er meerdere toeristen of allochtonen, die het verbodsbord negeerden. De smoes van "ik kan het niet lezen" ging hier niet op, want het stond

er in meerdere talen. Maar in tegenstelling tot Tsjechië was de kans hier erg klein, dat er een giftige boswachter tegen je uit zou gaan vallen.

In de laatste uren veel schaduw door de dennenbomen, die de hitte van 28 graden een beetje temperden. In het begin was het pad duidelijk afgezet door grotere stenen, maar verderop waren er zoveel stenen in het bos, dat je wel eens ging twijfelen. Ik was vooruitgelopen, want ik rook natuurlijk de stal (=het café). Tegen vieren zag ik inderdaad de eerste huizen van het dorp Los Canarios. Een leuk terrasje was er niet, wel genoeg keus in horecagelegenheden.

Met de bus gingen we terug. De bus stopte op 300 meter afstand van ons appartement. Op die 300 meter maakte ondergetekende nog een spontane val, zo was er na zes dagen een koppeltje gecreëerd: een gevallen man en een gevallen vrouw!

WORDT VERVOLGD

Winterwandeling van de OLAT op zondag 17 februari te Bladel

Door Piet Royackers

Het beloofde uitstekend wandelweer te worden en dat is ook uitgekomen. Het bleef de hele dag droog en ook een groot deel van de dag was de zon erbij.

Om ongeveer tien over negen startte ik op de 20 km, vanuit 'Het Wapen' in Bladel. Met 1217 deelnemers was er een record aantal wandelaars. Tot in de verre omtrek

van Bladel is de omgeving prachtig, mooie bossen met afwisselend landerijen en graslanden. We liepen door het Grenslandschap Taxandria, dat beheerd wordt de Nederlandse en Vlaamse Overheden.

Taxandria is een oude Germaanse benaming voor de huidige Kempen, die vroeger ruwweg begrensd werd de Demer in het zuiden, de Peel in het oosten, de Waal in het Noorden en de Schelde in westen. De naam Taxandria herinnert aan een volksstam uit de Romeinse tijd. Vanaf de middeleeuwen won de benaming de Kempen steeds meer terrein. Zowel aan de Nederlandse

als aan Vlaamse kant kenmerkt Taxandria zich door een afwisselend, licht glooiend landschap, met bossen, heide, veengebieden, vennen en beekvalleien. De Kroonvennen zijn de laatste restanten van de eens zo uitgestrekte heidegebieden. In het begin van de vorige eeuw is de Kroonvense heide voor een deel ontgonnen tot landbouwgebied, het overige deel werd grotendeels bebost voor de houtproductie. Sindsdien is veel flora en fauna verloren gegaan. Verzuring van de grond vond plaats, doordat op de oevers en op de bodem van de vennen een dikke laag organisch materiaal kwam te liggen, waardoor agressieve planten de kans kregen om kwetsbare plantjes te verdringen. Nadien heeft men echter ook veel gedaan om dit wankele evenwicht te herstellen. Onder de strooisellaag langs de oevers van beken en vennen lagen nog zaden van planten die vroeger veelvuldig voorkwamen en die decennia lang hun kiemkracht hadden behouden. Door het plaggen van de venoevers werd de strooisellaag verwijderd en kregen de zaadjes de kans te ontkiemen. Zo kan men hier in de Kempen ook weer plantjes als zonnedauw, dopheide, klokjessgentiaan en het

moerashertshooi aantreffen. De waterlobelia was vroeger algemeen bekend als een half onder water groeiende plant. Helaas is dit plantje hier voor het laatst in 1938 waargenomen, maar men hoopt nog steeds dat het eens zal opduiken in een van de resterende kempenvennen. Door de werking van de wind op het wateroppervlak bleef de waterlobelia bestaan, maar toen de vennen tussen de bossen verdwenen, verdween ook de levenskans van het waterplantje. Nu probeert men met het ontsluiten van de vennen ook de wind weer vrij spel te geven met misschien vruchtbare gevolgen. Op tijd de

vennen uitbaggeren en ook de sliplaag verwijderen moeten ervoor zorgen dat de lobelia en andere zeldzame planten gaan gedijen.

Met het stilstaan bij al deze wonderen der natuur was ik bijna vergeten dat ik aan een winterwandeling bezig was. Om te bekomen nam ik even de tijd voor een rust-pauze in 'De Oude Brandtoren' te Reusel. Met een kopje koffie smaakte de meegebrachte boterhammetjes goed. Controleur Jan van der Zanden plaatste een stempeltje op mijn startkaart.

MARSKRAMERPAD

Door Willemien Konink

Marskramerpad deel twee. Van 2 tot en met 4 augustus 2001 Deventer - Amersfoort.

Dit was vroeger de Hessenweg van de N.W.B. Martin en ik liepen dit pad in 3 dagen. 't Waren mooie dagen met slechts een enkele bui op de laatste twee dagen. De eerste dag begonnen we in Deventer. Het was mooi wandelweer, droog en ook nog zonnig. Nadat we uit de trein gestapt waren, gingen we om negen uur op pad. We liepen richting de IJssel en daar gingen wij de brug over. Daarna langs de voor ons bekende Bolwerksmolen. Met het Hanzestedepad komen we er ook langs. Waar dit pad rechtdoor gaat richting Zutphen, gaat ons pad richting Wilp. We lopen langs de mooie kerk van Wilp en daarna over de dijk richting boerderij 'De Oude Pol'. Hier ging het fout met ons, er was even niet gemarkeerd en dat hadden wij te laat door. Tja, we hadden van tevoren het boekje natuurlijk niet goed doorgelezen. Bij bakker Bril in Gietelo kwamen we weer op de route, de oude route van de Hessenweg die we ons nog konden herinneren. We hebben daar geen koffie gedronken, zoals toen tijdens het wandelen op de Hessenweg, want nu hadden we zelf wat bij ons. Even verder op een bankje hebben we dus gepauzeerd. Heerlijk, zo in de buitenlucht, uitkijkend op een mooi landschap met weer koeien en ander vee in de weiden. Hierna verlieten wij al gauw via Klarenbeek richting Beekbergen het mooie IJsseldal en kwamen we in het gebied van de Veluwe. Het grootste aaneengesloten natuurgebied van Nederland. We liepen door tot Hoenderlo, daar werden we opgehaald door Peter en mijn kleinzoon Bram. Einde van de eerste etappe van 35km. Bij mijn dochter in Eerbeek aangekomen, hebben wij samen een overheerlijke!!! hmnmmnmaaltijd genoten en zijn daarna naar Doesburg gereden.

De volgende dag reden wij weer terug naar Eerbeek, vanwaar Peter ons weer naar Hoenderlo bracht en waar we om halfnegen onze wandeltocht voortzetten. We kwamen langs de Heldringskerk, genoemd naar de predikant die op zijn zwerftocht over de Veluwe in 1839 Hoenderlo 'ontdekte', toen niet meer dan alleen maar plaggenhutten.

We waren goed en wel in de bossen, toen we eerst een ree zagen en daarna een troep wilde zwijnen, twee grote volwassen zwijnen en daar achter aan een heel stel jon-

Buiten trof ik een groepje bekende wandelaars, waarmee ik nog gezellig even buurtte. Daarna ging de tocht weer terug richting Bladel en kwam ik omstreeks kwart over drie aan de finish. Hier meldde ik me af en dronk ik een kop heerlijke chocolademelk.

Tevreden reed ik weer naar Nuenen terug, na een fantastische wandeling op een heerlijke wandeldag. Een geslaagde dag onder gunstige weersomstandigheden, maar vooral een goede organisatie door de OLAT.

gen. Deze jongen waren hun gestreepte vacht al wel kwijt. Het was een prachtig gezicht om dat eens te zien terwijl je een pad aan het lopen bent. Wat we meestal te zien krijgen, zijn konijnen, hazen, vele soorten vogels of een aantal reeën, maar zwijnen hadden ons pad tot nu toe nog niet gekruist. De heide bij Hoog Buurlo stond nog net niet volop in bloei, het was nog wat vroeg in het seizoen. Het Kootwijkerzand was aardig nat, omdat het 's nachts nogal geregend had. Toch is het altijd weer 'ploeteren' door een zandverstuiving. Ook de ruiterspaden, veel in aantal, waren niet gemakkelijk te bewandelen. Af en toe keken we uit naar een gewoon wandelpad. Na Stroe nog een stukje van 11 km en ook deze etappe zat er weer op. Dit laatste stuk ging bijna geheel door het bos. We liepen nog een stukje over de Arnhemse Karweg, dat ons nog bekend was van het Zuiderzeepad. Oude paden die ook nu nog bewaard zijn gebleven. In Veenhuizerveld aangekomen, hadden we er 35km. opzitten. Het einde van de tweede dag. Deze keer werden we opgehaald door Martins broer en zijn vrouw. We sloten deze dag af met een gezellig etentje, gedeeltelijk betaald met bonnen uit een krant voor wakere mensen.... Na afloop weer naar Doesburg om te douchen, uit te rusten en heerlijk slapen.

Op de derde dag gingen we van Veenhuizerveld naar Amersfoort, een afstand van 30 km. We werden opnieuw weggebracht, het is toch wel heel fijn, dat dit zo kan. We liepen rond negen uur aan. We hadden het IJsseldal al gehad, gisteren de Veluwe en vandaag de Gelderse vallei, mooi verdeeld over drie dagen. Eén pad, en drie verschillende landschappen. Aan het begin van deze etappe liepen we over de landgoederen 'Appel' en 'Garven'. Ook hier is niet gemarkeerd, deze keer ging alles goed, omdat we nu vooraf wel het boekje goed gelezen hadden! Deze landgoederen worden goed beheerd, het milieu wordt goed in de gaten gehouden vanwege de landbouw in dat gebied en de heide om vergrassing te voorkomen. De natuur wordt zoveel mogelijk verbeterd en in stand gehouden. Net voor Terschuur kregen wij een regenbui over ons heen. We konden nergens schuilen en zijn dus maar doorgelopen. Het werd al snel droog, maar de bankjes bleven natuurlijk nog een tijdje erg nat. We zijn doorgelopen naar Terschuur waar een bushokje was, beschut en met een

droog bankje, precies goed om even een pauze te nemen.

Terschuur bestaat officieel pas sinds 1930. De opkomst van Terschuur is vooral te danken aan de oude Hessenweg van Amsterdam over Amersfoort naar Deventer. De korenmolen 'Den olden Floris' is nog volop in bedrijf en maalt tarwe voor consumptie. 't Is altijd weer mooi om te zien dat zo'n molen is opgeknapt en weer in bedrijf is.

Het Valleikanaal zorgt voor een deugdelijke afwatering ter voorkoming van wateroverlast. Het kanaal loopt tussen Rhenen en Amersfoort, waar het uitmondt en water loost in de rivier de Eem. Wij moesten over de brug meteen rechtsaf een graspad langs het Valleikanaal nemen, maar het gras was er hoog en nat, dus zijn we de

brug niet overgestoken, maar hebben we het fietspad genomen, dat ging ook prima. Aan het eind van dit fietspad, zijn we alsnog links de brug overgegaan en we wandelden Amersfoort binnen. Via het park Randenbroek en nog wat straatjes in het oude Amersfoort, kwamen we bij het NS station aan. Helaas net tien minuten te laat voor de trein naar Arnhem. Op ons gemak hebben we buiten in het zonnetje op een bank ons laatste eten en drinken uit de rugzak opge maakt.

Het was weer een mooi pad. Het weer was goed en we hebben ervan genoten. Op enkele stukjes na, is het Marskramerpad deel twee, geheel anders dan de vroegere Hessenweg die we destijds ook gelopen hebben. Kortom de moeite van het wandelen waard.

Winterserietocht met recordaantal deelnemers

Ad van Asten

Toen we onlangs, tijdens het uitzetten van de Lustrumtocht bij gelegenheid van ons 35 jarig bestaan, langs 'Anno Santo' kwamen, gingen onze gedachten even terug naar de tijd dat wijlen Cornelis en Marietje vanaf daar startten met de OLAT-winterwandelingen, door de unieke omgeving van de Meijerij.

Destijds werd er een presentielijst bijgehouden van leden die acte de presence gaven en er zal ook wel gevraagd zijn naar de reden van absentie als je een keertje verstek had moeten laten gaan.

Hoe anders waren de tijden toen?

De 5 winterserietochten bij elkaar trokken 100 misschien 150 deelnemers, terwijl enkele jaren later lange afstandtochten zoals de Kennedymars en de 100 mijl misschien wel bij de 250 deelnemers uitkwamen.

Vijfentwintig jaar later heeft onze oprichter het nog mogen beleven dat de Ollandse Lange Afstand Tippelaars waren uitgegroeid tot een echte wandelclub met een toenemende belangstelling voor de recreatieve wandelingen. Op onze winterwandelingen waren tochten met 500 deelnemers geen zeldzaamheid meer.

We zijn nu 10 jaar verder. De goeie oude tijd bestaat niet meer. Iedereen heeft nu behoefte aan ontspanning, en waar kan men die beter vinden dan bij een winterseriewandeling van de OLAT. Een paar cijfers bewijzen dat.

Braken we eerst het opkomstrecord in Oostelbeers met net iets meer dan 1000 deelnemers, werden we twee jaar later verrast met bijna 1100 wandelaars aan de start en nu, weer twee jaar later, op 17 februari 2002 mochten we 1217 wandelaars registreren.

Natuurlijk speelt bij het behalen van zulke prachtige successen het weer een grote rol. Opvallend is ook dat de records telkens in de maand februari worden gescoord. De lentekriebels zijn dus ook een reden om de wandelschoenen aan te trekken. Maar zal het op de eerste plaats niet zo zijn dat de wandelaars het zo waarderen bij de OLAT dat een team parkoersbouwers, een team parkoerspilers, een team verzorgers op het parkoers, en het teamwerk op het inschrijfbureau en het altijd weer gezellig terechtkunnen na afloop van de tocht bij de afmelding en de boetiek op en top ten dienste staan van al die duizenden liefhebbers van de recreatieve wandelingen!

Namens al die wandelaars dan ook een dankbaar applaus voor al diegenen die ons telkens weer laten genieten van prachtige winterwandelingen met veel inzet gepresenteerd in een heerlijke entourage.

17 februari 2002 werd een prachtige wandeldag. We startten die morgen om iets over acht vanuit Partycentrum 'Het Wapen' in Bladel. Een mooie zaal, ook al zaten de dames aan de inschrijftafel een beetje weggestopt in een zijbeukje. Het liep al vlug vol, een bewijs dat de twee grote afstanden ook weer eens in de belangstelling stonden. Sjef Koolen had een feestje voorzien voor alle medewerkers: hij liep zijn 100^e winter-serietocht bij de OLAT. Wij mochten er alleen maar naar kijken, Sjef toch proficiat. Ook liep Sjef Koolen tijdens de 264^e IJzerenman volksloop zijn 100^e uitvoering van deze tocht. Sjef liep zijn eerste IJzerenmanloop in 1981 op de 10,5 km.

Ook ontving Sjef Koolen zijn speld voor het afleggen van 45000 wandelkilometers!

Het schijnt een Kempische eigenschap te zijn om van oudsher mooie pleintjes te ontsieren met bombastische gemeentehuizen. Het blijven elkaars polen: Blaal en Reusel.

Omdat Hein Dirks, de parkoersontwerper, beide plaatsjes kent als zijn broekzak wist hij ons al vlug

richting zijn roots te leiden. Langs de Tipmast en Berschotten kuierden we al vlug richting de Koppenaardse Heide, dat hier evenals elders, ook een bosgebied betreft. Na een goed uur wandelen komen we al bij de eerste caférust, een gezellige Taverne ver van de bewoonde wereld. Het eerste kopje koffie was zo geregeld, en dat vertaalde zich dan meteen in een flinke aanloop. Margriet en Paul hebben de reis uit Limburg gewaagd en ze waren hier ook van de partij. Voor Margriet was het een van haar laatste oefeningen om voldoende kilometers in de benen te krijgen voor haar pelgrimage.

Aan de indeling van de routebeschrijving kon men duidelijk merken dat er flink gewikt en gewogen was om de rustposten zo te kiezen dat elke afstand zo voordelig mogelijk aan z'n trekken kwam.

Even na de rustpost zijn een paar pijlen verdwenen, en terwijl wij aan de hand van de beschrijving de goede richting probeerden aan te houden, bekommerde Joop zich om de wandelaars die na ons zouden volgen: hij voorzag de 'ontpijldde route' van reepjes route-

beschrijving. Zo leer je de mensen aan hun bekwaamheden kennen! De lanen onder de prachtige bomen op de Peelsche Heide zijn schitterend en iedereen genoot zichtbaar

van de omgeving.

Terwijl we daar wandelden, stond de zon in een strak blauwe lucht, maar eerder in de week was er behoorlijk wat regen gevallen. Daarom moest de organisatie op een gegeven moment ook een routewijziging doorvoeren. Maar ja, met zo'n decor moet dat geen probleem geweest zijn.

De verzorgingseenheid had plaats gereserveerd aan de oevers van een heus ven, het was de hoofdpst die daar de hele dag zou blijven om zowel de kortere afstanden te bedienen en de langere afstanden zelfs twee maal van dienst te zijn. Opgewekte gezichten van de crew bewezen dat ze er zin in hadden, trouwens we hadden niet anders verwacht, want het is altijd hetzelfde groepje dat klaar staat. Toen we de post verlieten hadden we er 14 km opzitten.

We gingen vanaf daar verder met de wandelaars op de 30 km. Al vlug liepen we langs de bosrand en hadden vergezichten over zonovertogen weidse velden. Ons heerlijk Brabantse Kempenland.

Na enige tijd kwamen we terug in de buurt van Bladel. Het is een streek waar Geldersche 'settlers' zich zo'n eeuw geleden een nieuw bestaan wisten op te bouwen. In een rustiek gelegen cafeetje, dat nog de sfeer van oude tijden uitstraalt, konden we een ogenblik tot onszelf komen onder het genot van een kop koffie en een praatje. We waren bijna op de helft van de tocht toen we bij 't Nekkermeeneke' vertrokken. Omdat we vroeger op dezelfde manier bang werden gemaakt als hier gebeurt in een anekdote over deze herberg, zal ik die in het kort even vertellen. Als kind werd ons verboden om over de rand te kijken van waterputten die vroeger bij elk huis voorkwamen. Ons werd voorgehouden dat er een geest in de put zat, die ons met een haak naar beneden zou trekken als we in de put zouden kijken. En zo heeft dat zogenaamde 'nekkermeeneke' zeker veel kinderen tegen een verdrinkingsdood beschermd. Met de 30 en 40 kilometer wandelaars gingen we nu meer richting Hapert. Het gebied waarin we hier wandelden, was een vroeger bezit van de Postelse Abdij. Recreatief is deze streek erg in trek bij de kampeerder zowel, op campings als in trekkershutten. Het is een afwisseling van weiden, bossen en nog wat akkergronden. Daarna kregen we weer een variatie van bossen en vennen. Even werden we tegengehouden door de snelweg naar Turnhout, maar de voorziening om tegen het viaduct op te komen is hier goed voor elkaar.

Meteen stond er ook weer een proviandwagen klaar om ons van leefstof te voorzien. Soms begrijpen we zelf niet eens waarom we nog een boterhammetje en drinken van thuis meenemen. Op deze wagenpost werd een prima organisatie in praktijk gebracht: twee dames in de bediening en Parcifal op z'n achter in de laadbak! Wij mochten nu een lus gaan maken over de Hapertse hei. Het is een fantastisch oergebied, zo moet vroeger de hele Kempen eruit hebben gezien. Heidevelden,

vennen en bossages met daartussen modderige zandpaden, dan weer een vlonderweg over een stukje hei, dat dan weer wordt gevolgd door een kronkelig pad tussen struikgewas. Rondom dit nog 'woeste' ongerepte

heidegebied is een afrastering gemaakt om de runderen die het terrein begrazen binnen de grenzen 'te houden'. Ook al is dit maar betrekkelijk; omdat het uitgestrekte natuurpark 'De Kempen' tot over onze landsgrenzen heen gaat mogen zelfs de runderen hier zonder paspoort meegenieten van 's lands eigen.

Door een stevige poort verlieten we het terrein en kwamen daarna via een 'geciviliseerd' bospad weer terug bij de verzorgingspost, die we een goed uurtje eerder ook al bezocht hadden. Parcifal wist me al in te fluisteren hoeveel deelnemers op onze wandeltocht hadden ingeschreven. Met deze melding kon deze dag niet meer stuk.

We hadden echter nog zo'n 10 km voor de boeg, en niet de makkelijkste zoals later zou blijken.

Net voor we het talud afgingen, troffen we parkoersbouwer Hein Dirks, hij was nog niet op de hoogte van het aantal deelnemers maar dacht wel dat het aardig druk was. Hij wist ook te melden dat de echte blubber-

paadjes nu pas gingen komen en dat hij als extra service 'ergens een brugje had gebouwd'.

Al bij al viel het toch nog mee. Hoewel, op een zeker moment was er met geen enkele goede wil noch een bos of ander pad te onderscheiden, maar toch werden we rechtdoor gestuurd. Een groepje echtlieden dat voor ons liep had de grootste lol. Zeker toen een dame haar klauterwerk halverwege over een omgewaaide boom moest staken. Manlief zette daar zo zijn vraagtekens bij!

Het servicebruggetje dat Hein voor ons had gefabriceerd, kon u reeds bewonderen op de voorplaat van ons maartnummer waar Co het oversteken in praktijk bracht. Langzamerhand naderden we de laatste verzorgingspost, waar we vanmorgen ook al waren. We troffen hier Thieu, die samen met z'n Limburgse wandelvriendin ons al de hele dag de loef afstak. Nu moest hij toch bekennen dat de vriendin er voor die dag genoeg van had. Natuurlijk mocht hij met ons mee naar de finish.

Marinus, als hoofdkok, moest melden dat de bodem van de pot in zicht kwam, en ook de voorlaatste post had reeds gemeld dat ze los waren! Ga er maar aanstaan, in één dag presteren, waar ze bij de KWD drie dagen voor uittrekken!

Het was nog vijf kilometer tot de finish. We wandelden over brede bospaden onder statige bomen, er dook nog een camping op met wat trekkershutten in de directe omgeving. Bladella was nog aan z'n competitiewedstrijd bezig en bij den Smachtenbocht verlieten we de heerlijke coulissen waaraan het Kempenlandpark zo rijk is.

In het partycentrum meldden we ons af, genoten nog wat na met een drankje, dat ook al schaars begon te worden (hè Peter) en omstreeks kwart over vijf vertrokken we naar de volgende afspraak.

Een heerlijke wandelweg, gerealiseerd door veel enthousiaste mensen, was weer voorbij.

Met dank aan iedereen die in actie was!

ZONDAG 17 MAART SOERENDONK

Mirjam Naninck

Klokslag 10 uur vertrok ik met mijn vast wandelmaatje op de 'kortere afstanden' José (José loopt graag lange afstanden, ik kan dat niet meer wegens voet- en rugklachten) vanuit het dorpscafé c.q. feestzaal 'De Valk' (geen familie van die in Tiel) in Soerendonk om de 20 km route te lopen. De laatste tocht uit de OLAT-winter-serie 2001-2002.

Soerendonk (ik was er nog nooit van mijn leven geweest, hoewel ik in Eindhoven woon) bleek een stil en vooral rijk dorp te zijn, te oordelen naar de schitterende huizen met dito tuinen. Meteen voorbij het café doken we de ongerepte natuur in, en dat zou de hele route zo blijven. Weiland, heide, bossen; langs vennen en uit hun voegen gebarsten slootjes; magnolia's, forsythia's,

prunussen in volle bloei; geweldig mooie natuur; en vergezeld door een al even mooi lentezonnetje.

Bij de eerste wagenrust gingen sjaals, jassen, truien en verdere overbodige kledingstukken in de rugzak. Mowen omhoog, lekker in het gras in de zon zitten, het was fantastisch, zeker na die vreselijke regen- en stormweken van de laatste tijd!

Het mooiste stuk volgde nu: richting Achelse Kluis, door onbedorven groene, stilte gebieden. Op die groep motorcrossers na dan, die meenden dat de natuur geschapen is voor motorbanden en dat ze dat met veel geronk kenbaar moeten maken aan de rest van de wereld. Al snel zagen we de Kluistorens in de verte opdoemen. Hier was het goed pauzeren, buiten op het terras, in het

prettig gezelschap van Bill: een wandelaar in vervaarlijk uitzienend soldatenpak (net op oefening geweest, zo leek het wel, maar daarvoor is Bill toch iets te oud) met een gezellige babbel. Een 'trappist' keek me verleidelijk aan, maar nee.... toch maar gewoon thee, anders worden de benen zo zwaar! Helaas, de zon verdween, het werd tijd de jas weer aan te trekken en de eerste druppels vielen ook al. Het bleef gelukkig binnen de perken.

Een half uur lang kon José haar in de boetiek gekochte zilverkleurige poncho uitproberen - ja, hij bleek waterdicht - daarna kon ze hem weer piepklein opvouwen. Het traject vanaf de Kluis kenmerkte zich vooral door zompige, drassige gronden en slootjes die eigenlijk paadjes hadden moeten zijn, maar dat door de zware regenval van de afgelopen weken zelf niet meer wisten. Bill was niet de enige die tot aan zijn kuiten in het water zakte. Na een mislukt sprongetje naar een gras-

polletje verdwenen ook mijn voeten en enkels in het slijk en liep ik verder met doorweekte schoenen, sokken, steunzolen en voeten. Vanwege mijn slechte voeten liep ik deze tocht voor het eerst met een wandelaarsstok (lijkt een skistok maar is aan de onderkant net iets anders) en die stok bleek ook nuttig om af en toe te peilen hoe diep het water stond in moerassige stukken zodat ik die nog net op tijd kon omzeilen. Zo'n stok is aan te raden voor mensen met voet- of rugklachten; alleen kreeg ik een blaar op mijn ... vinger, vanwege het riempje aan de handgreep. Bij de volgende wagenrust stonden de soep, boterhammen, thee en koffie klaar zoals OLAT dat altijd weer even perfect organiseert. En de organisatie had ook nog een extra grote pleister voor die lastige blaar op mijn vinger, helemaal geweldig.

Voor we het wisten, even na 2 uur, waren we alweer terug in Soerendonk waar we hoorden dat er 920 deelnemers waren. Een mooi aantal! Toen we naar huis reden begon het pas echt te regenen. Het was weer een prachtige route, met complimenten aan Ad Verbakel die hem had uitgezet; en natuurlijk ook complimenten aan de dames en heren van de catering, de controleposten, de 'benenwinkeldames' (die, die fijne benen- en voetenbalsems, lichtgewichtponcho's, sokken, OLAT-petten enz. verkopen bij het startpunt. Had ik eindelijk eens genoeg geld bij me, waren die prima wandelsokken juist niet meer in mijn maat voorradig....) en al die andere organisatoren die ik niet ken of zie, maar die achter de schermen bergen werk verzetten. Het was weer helemaal af!!! Op die kletsnatte voeten na dan, maar ach...die zijn nu inmiddels wel droog dus daar wil ik helemaal niet meer over zeuren!!

Winterserietocht WS'78 te Maarn

Door Constant Dedel

Op zaterdag 16 maart startten we vanuit het dorps huis 'De Twee Marken' voor de laatste winterserietocht van WS'78. Maarn vormde vroeger samen met Maarsbergen een heerlijkheid, die eigendom was van de Abdij van Berne bij Heusden. Al gauw liepen we langs bossen en door open weidegebieden naar landgoed Rumelaar. Nadat we de snelweg A12 waren overgestoken gingen we naar Leersum waar bij een boerderij de soeppost was ingericht. Na deze verzorging kwamen bij een gebied met zandverstuivingen. Hierna wandelden we door het Zuilensteinse bos tot aan het dierenpark, annex hondenkennel 'Hazenbergh'.

We beklommen de Amerongse Berg die 69,8 meter hoog is. Over holle wegen daalden we af en kwamen bij een gedenknaald (herdenkingsmonument van de Slag bij Waterloo in 1813, waar de legers van Napoleon werden verslagen.) Via de uiterwaarden van de Rijn, met vele vergezichten, liepen we tot kasteel Amerongen, gesticht in 1286. De eerste bezitters waren Borre en Diederik van Amerongen. Later nam ook

Floris V er zijn intrek. Er hebben veel familieoorlogen gewoed rond deze ridderhofstad. Op 21 februari 1673 liet de hertog van Luxemburg de burcht volstouwen met takkenbossen, stak er de fik in en binnen 10 minuten stond het kasteel in lichterlaaie. Rond 1900 werd het kasteel herbouwd.

Inmiddels naderden we het dorps huis van Amerongen, waar de grote rust was. Na de rust liepen we door het dorp richting kasteel Zuylestein, gebouwd begin 1300. Dat kasteel werd in maart 1945 door een verwaalde geallieerde bom volledig vernield.

We bereikten Leersum met o.a. de kantine van HDS (een bekend rustpunt tijdens de Euraudax-wandeltochten) en liepen vervolgens door de Boswachterij Leersum met passage van het tennispark Larsheim en het Leersumse Veld.

Inmiddels naderden we de boerderij, waar op de heenweg de soeppost was, maar waar nu de koffie/thee klaar stond. Na de verzorging liepen we langs de Leersumse Plassen tot aan 'Valkenheide' te Maarsbergen (vroeger

een opvoedingsgesticht, nu is het een centrum voor jeugdhulpverlening.)

Maarsbergen heeft een zeer interessante geschiedenis. Er zijn in het landschap nog veel elementen uit het verleden te herkennen: cultuurhistorische elementen zoals boerderijen, daglonershuisjes, bakhuizen, schaapskooien, hooibergen, houtwallen, waterlopen en kerkepaden vormen een groot deel van de charme van het dorp.

Daarna door het landgoed Maarsbergen, een mooi landschap van bijna 400 hectare bos en landbouwgrond, met

als functies wonen, bosbouw, landbouw, natuurbeheer en rustige vormen van recreatie. Op het landgoed ligt een kleine begraafplaats op een heuveltje, omgeven door een smeedijzeren hekwerk. Inmiddels naderden we de fruitpost te Maarsbergen aan de Buurtsteeg. Na de verzorging kregen we nog een paar akkerpaden en liepen we vervolgens door de bossen terug naar Maarn waar de finish was. Het was een mooie en pittige wandeltocht met diverse beklimmingen. Het was goed wandelweer. Er gingen van start 610 wandelaars.

3^e Euraudax Onzalige Bossentocht

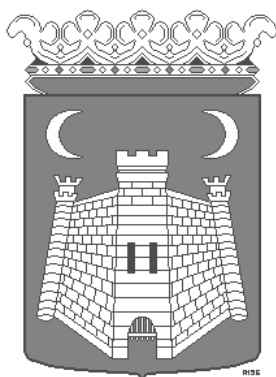
Coos en Henri

Van vrijdag 15 op zaterdag 16 februari 2002 organiseerde Euraudax een wandeltocht van 50 en 75 km vanuit Velp. Om 22.00 uur was de start vanuit sporthal De Dumpel. Bij deze tocht werd in een groep gelopen met een vast wandeltempo van 6 km per uur. Onder de deelnemers bevonden zich buitenlanders uit België en Duitsland. Het was al behoorlijk koud. Voor de nacht was lichte vorst voorspeld. Veel wandelaars hadden dan ook een muts op of handschoenen aan. Na de start liepen we onder de A48-snelweg door en liepen vervolgens een tijdlang langs de IJssel. We liepen langs de plaats Rheden.

De gemeente Rheden bestaat uit zeven dorpen. Ze liggen van west naar oost gezien in de volgende rij: Velp, Rheden, De Steeg, Ellecom, Dieren, Spankeren en Laag Soeren. De gemeente Rheden is ontstaan doordat in het jaar 1573 de schoutambten Velp en Rheden werden samengevoegd tot het schoutambt Rheden. Het gebied dat viel onder dit schoutambt komt overeen met het huidige gebied van de gemeente Rheden. De naam 'Rheden' komt van het woord 'Rheton' en dat betekent 'plaats waar riet groeit'. De naam werd ontleend aan die van het schoutambt Rheden dat toen meer inwoners had dan Velp. Er werd in die tijd, de 80-jarige oorlog was net begonnen, veel geplunderd en brand gesticht. De activiteiten van een schoutambt bestonden voornamelijk uit rechtspraak. In tijd van oorlog, als de plaatselijke bevolking zich bedreigd voelde, zocht ze vaak bescherming binnen de muren van de kastelen. Als verdedigingsfort aan de IJssel gebouwde kastelen zijn: Bil-

joen in Velp. Dit is in de 16e eeuw gebouwd en eens logeerde hier zelfs de beroemde Franse 'Zonnekoning' Lodewijk de veertiende.

Via het industriegebied van Rheden liepen we in de richting van De Steeg. Hier was op 9 km een wagenrust van 15 minuten. Dit was ook

wapen van Doesburg

www.henrifloor.myweb.nl

vlakbij de ingang van de weg naar De Posbank. We vervolgden ons pad door de bebouwde kom van De Steeg. We staken de spoorlijn van Arnhem naar Zutphen over. Over de Middachterallee liepen we naar Ellecom.

De Middachter Allee is in 1751 aangelegd. De laan werd aan beide zijden voorzien van beukenbomen ter bestrijding van de zandverstuiving van de Veluwe naar de IJssel. In de tweede wereldoorlog werden de bomen gekapt om de oprukkende Duitsers tegen te houden. Daarna liepen we door naar Dieren. Via het winkelcentrum van Dieren en het industriegebied bereikten we op 17 km een grote rust in Gebouw Harmonie De Metronoom. Hier kregen we, op vertoon van onze blauwe consumptiebon, een broodje en een kom soep. Na een half uur vervolgden we ons pad naar Spankeren. Door het oude gedeelte van Dieren verlieten we de plaats. Nu volgden we ons pad over de Doesburgsedijk en de Ellecomsedijk naar Doesburg.

Door zijn gunstige ligging aan de Oude en Gelderse IJssel en de Hessenweg naar Munster, was Doesburg in de Middeleeuwen een belangrijke handelsstad. In de loop van de 13e en de 14e eeuw kreeg het stadsrechten en in het midden van de 15e eeuw sloot de stad zich aan bij het Hanzeverbond en werd een levendig internationaal handelscentrum. In de 17e eeuw kwam daar een eind aan door de verzanding van de IJssel. Het stadje werd een marktplaats, waar de inwoners leefden van landbouw en veeteelt.

Het oude verleden weerspiegelt zich nog in de vele fraaie oude huizen met trapgeveltjes, die binnen zijn singels en wallen bewaard zijn gebleven (150 staan er op de monumentenlijst!). De oude binnenstad is dan ook tot beschermd stadgezicht verklaard. Opmerkelijk is dat veel van die huizen met de brede kant aan de straat liggen. Eens was Doesburg een vestingstad. Het heeft in de 16e eeuw veel geleden van de oorlog die de Gelderse hertogen voerden. In de 80-jarige oorlog werd het twee maal door de Spanjaarden bezet. De stadsmuren werden in 1609 vervangen door een stelsel van aarden wallen met bastions, omgeven door een gracht. Dit hield niet lang stand. In het rampjaar 1672 werd Doesburg door de Fransen ingenomen. Deze lie-

ten de wallen afgraven en de gracht ermee dempen. In oude namen kun je dat nog zien : Blekers-, Kempermans-, Looiers- en Hessengracht. In 1697 werd ten oosten van het stadje een sterke verdedigingslinie aangelegd.

Op de markt in Doesburg was op 25 km een tweede verzorgingspost. We kwamen hier langs het standbeeld "Oma met kleinkind". We verlieten het centrum van Doesburg over een sluis, die in de gekanaliseerde Oude IJssel en het Broekhuizerwater ligt. Door de nieuwbouwwijk Beinum verlieten we de gemeente Doesburg. We liepen onder de N338 door en kwamen nu in Angerlo.

De gemeente Angerlo omvat de kerkdorpen Angerlo, Giesbeek en Lathum en de buurtschappen Bahr, Bingerden en het overige buitengebied. De gemeente is ontstaan door samenvoeging van een gedeelte van het oude richtersambts Doesburg, waarin het dorp Angerlo is gelegen en de bannerheerlijkheid van Bahr en Lathum.

Onze volgende doorkomstplaats was Giesbeek. Hier was de derde wagenrust van een kwartier. Daarna deden we in de gemeente Angerlo nog recreatiegebied Rheederlaag aan en het dorpje Lathum. Heel even kwamen we nog over het grondgebied van de gemeente Duiven. Hier zagen we de grote vuilverbrandingsinstallatie liggen. We staken de IJssel over en liepen daarbij even over het grondgebied van de gemeente Westervoort. Nu bevonden we ons weer in de gemeente Rheden. Via industriegebied De Beemd en het fraai gelegen kasteel Biljoen en Oud Velp werd de startlocatie weer bereikt. We hadden nu 48 km afgelegd en deden ons tegoed aan het uitgebreide ontbijtbuffet. De 50 km lopers verlieten ons hier en een nieuwe groep 25 km lopers voegden zich bij onze groep om de 75 km vol te maken.

We liepen nu in de richting van de Onzalige Bossen. Hieraan ontleende deze tocht ook zijn naam. Eerst lie-

pen we langs kasteel Biljoen en door de bebouwde kom van Velp. In Rozendaal sloegen we af en zetten ons nu schrap voor een flinke klim. Uiteindelijk kwamen we langs de 98 meter hoge Emmapyramide. Op 56 km was een verzorgingspost. Na de Onzalige Bossen werd de Posbank bereikt. Hier was men bezig met nieuwbouw van het afgebrande oude restaurant op de Posbank. Het zag er modern, maar niet mooi uit. Hier op de 90 meter hoge Posbank was op 64 km de laatste verzorgingspost van een kwartier. Vanwege het prachtige zonnige weer hadden we hier fraaie vergezichten. Veel wandelaars zetten hier ook een zonnehoedje op vanwege de felle zonneschijn. Verderop kwamen we langs een schaapskooi waarin zich maar liefst 79 lammetjes bevonden. Op een apart veld stonden schapen die nog drachtig waren.

Vroeger, toen de heidevelden nog deel uitmaakten van het landbouwkundig systeem, telde ons land vele honderden schaapskuddes. De schapen zorgden voor de potstalmest die de akkers rond de dorpen vruchtbaar maakte. 's Nachts verbleven ze in de met heideplaggen gevulde schaapskooi. Nu zijn de meeste schaapskooien en kuddes verdwenen. Het grootste deel van de heide is in bos of landbouwgrond veranderd. De Stichting Rhedense Schaapskudde zet zich in voor het behoud van de kudde Veluwe heideschapen, die sinds 1956 zijn thuisbasis heeft in de monumentale oude schaapskooi op het landgoed Heuven ten noorden van het dorp Rheden. Van hieruit trekt de herder, net als vroeger, dagelijks met de kudde de heide op. Volgens eeuwenoude traditie wordt zo een bijdrage geleverd aan de instandhouding van deze natuurgebieden.

Door het Kamerdal liepen we weer naar Velp. Als laatste liepen we nog langs een vijver van kasteel Biljoen. De totale afstand bedroeg 73,0 km. Er deden 115 wandelaars mee, verdeeld over de drie afstanden. Aan het 75 km parkoers deden 85 man mee.

GRENSPALEN TUSSEN NEDERLAND EN BELGIE (2)

Door: Piet Jansens

De bron waaruit ik citeer over de geschiedenis van de grenspalen komt uit het boek: **'De Grens Bepaald' van Co Bieze**. Verder is het boek over de grensgeschiedenis in Zeeuws-Vlaanderen van P. Stuij erg goed en dan zijn er boeken van diverse heemkundekringen, die interessant zijn indien ze langs de grens hun 'werkterrein' hebben. En tenslotte is er nog alle informatie te vinden op Internet: html.huizen.dds.nl/~eefberns/ of via www.hejoly.demon.nl/netherlands

Dinsdag 20 februari 2001

Langs de grens van Slenaken naar Moelingen (B)

Omdat de afstanden tussen de grenspalen nu verder uit elkaar liggen, gaan we eerst met de auto naar Slenaken en parkeren bij een boerderij op de weg naar Nurop (B). Gp N° 17 staat in een weiland aan de oever van het riviertje de Gulp. Van de boer mogen we door zijn weiland, 400 m naar beneden door het natte gras. Over een wankel houten bruggetje komen we aan de andere kant bij de grensmaal en vereeuwigen hem. Terug naar boven en dan aan de andere kant van de weg weer het weiland in naar Gp N° 18, ook zo'n 400 m wandelen. Terwijl Piet daarna zo'n 1,5 km

over een onverharde weg doorloopt naar het gehucht De Plank waar Gp N° 19 staat, rijdt Janny ondertussen over de gewone weg met de auto daar naar toe.

De grensmaal staat langs de drukke weg van Margraten naar Aubel, evenals Gp N° 20, een 1200 m noordelijker. Hier neem ik een smalle weg naar het dorpje Ulvend waar ik op een kruispunt Gp N° 21 passeer en dan een onverharde weg volg naar Gp N° 22, vlak naast een mooie villa. Janny staat hier met de auto en na zo'n 7 km is het is

tijd voor een eerste bak koffie en in een heerlijk zonnetje genieten we van het mooie heuvelachtige landschap. Hemelsbreed is het maar 2 km naar de volgende grenspaal, maar over paadjes zeker het dubbele, terwijl er een stuk particulier terrein tussen zit, waarvan we niet weten of we daar doorheen mogen. Daarom rijden we via Noorbeek naar de Grensweg (toepasselijke naam!) naar Gp N° 23 en 24, een stukje verderop.

Janny rijdt via het dorpje Mheer naar het gehucht Libeek en ik wandel over een pad richting het Hoogbos, wat eerst naar beneden gaat maar dan weer steil omhoog. Achter een bosje sta ik plotsklaps oog in oog met een paar reeën en Gp N° 25. Het lukt me jammer genoeg niet om ze te samen op de foto te zetten, dus dan alleen maar de grenspaal. Dan verder langs de rand van een akker en een weiland de berg weer af tot aan een gasvulstation. Achter dit gasstation staat Gp N° 26 verscholen in een bosje, ik neem een foto en wandel naar de weg waar ik met Janny afspreek dat zij doorrijdt naar het dorpje Mesch, terwijl ik over een onverhard pad tussen weilanden door langs de Gp'n N° 27, 28 naar Gp N° 29 loop, wat zo'n 4 km is. Telkens zie ik de geel-rode markeringen van 'Het Krijtlandpad', dat in Zuid-Limburg een prachtige wandelroute is.

Het is ondertussen tijd geworden voor een lunchpauze, de koffie in de thermosfles is gelukkig nog warm en natuurlijk hebben we een stuk vlaai bij ons. We zien dat men overal bezig is met het aanleggen van nieuwe afra-

steringen langs de wegen met overal pijpen onder de grond. Het blijkt dat dit bedoeld is voor de dassen zodat ze veilig kunnen oversteken. Er schijnen miljoenen aan subsidie mee gemoeid te zijn. Toch vinden we het vreemd dat deze afrastreringen zelfs langs kleine en onverharde

wegen worden aangelegd, waar bijna geen verkeer over gaat en - naar mijn gevoel - zeker 's nachts niet als de das aan de wandel is. De schapenboer waar wij verblijven spreekt er dan ook schande van en vindt het weggegooid geld.

Via Mesch kom ik bij Grenspaal N° 30, waarna ik vanaf een onverhard paadje door een weiland bij Grenspaal N° 31 kan komen die pal aan het riviertje de Voer ligt. Naar dit riviertje is de "Voerstreek" vernoemd, dat door de

taalstrijd altijd een onrustig gebied is geweest. Alhoewel dit gebied tot het Vlaamse Gewest behoort, spreekt men er uitsluitend Frans. Ik kan het riviertje niet oversteken en moet dus terug om via Mesch een weg te kunnen nemen richting 's Gravenvoeren (Fourons-Le-Compte !) naar Grenspaal N° 32. Terwijl Janny de benzinetank gaat bijvullen in 's Gravenvoeren wandel ik verder langs de rand van een hooggelegen akker naar Grenspaal N° 33 en N° 34 die vlak bij elkaar staan. Juist op dit moment trekt een fikse regenbui voorbij en ben ik doornat.

Als Janny terug is rekt Piet uit dat hij nu ongeveer 15 km gewandeld heeft. Daarna rijden we door naar Grenspaal N° 35 en N° 36 in de buurt van Moelingen. De meeste grenspalen zien er na zo'n 160 jaar nog prima uit maar er zijn ook exemplaren waarvan b.v. de bovenste knop ontbreekt of die erg roestig zijn. Sommige zijn een eind in de grond gezakt of zijn juist omhoog gekomen waardoor ze scheef zijn gaan staan. Eigenlijk horen de aanliggende gemeenten jaarlijks onderhoud aan de grenspalen te plegen om ze in goede staat te houden, doch dat schiet er zo te zien wel eens bij in. Van elke Grenspaal noteren we de exacte ligging en bijzonderheden.

Waar is GP N° 37 gebleven ? We vinden hem verdekt opgesteld achter een muurtje van een paar huizen. soms is het echt zoeken, maar tot nu toe lukte het altijd om ze te vinden. aan de andere kant van de weg staat N° 38, da's lekker makkelijk. Bij de Belgische plaats Moelingen staan heel wat grenspalen en achtereenvolgens wandel ik langs N° 39 waar met oranje verf het woord LIBERTAD opgeschilderd is. De vrijheidsdrang is hier kennelijk erg hoog. Voor N° 40 moet ik een grindpad in tussen twee woningblokken, de richting van een sportveld uit. Dan over prikkeldraad omheiningen en een weiland door. Je moet er soms wel eens moeite voor doen !

Een blik op de kaart leert dat de volgende grenspaal slechts op 300 m staat, maar wel met een spoorlijn en een grote sloot er tussen. Dat wordt ruim 2 km omrijden om Grenspaal N° 41 op de foto te krijgen. Dan nog een stuk lopen over een doodlopende weg naar de snelweg A-2 waar N° 42 midden in het struikgewas verstopt staat. We vinden het wel genoeg voor vandaag, er zijn weer zo'n 20

km gewandeld, en je bent toch bijna de gehele dag bezig. Terug dus naar onze vakantiewoning.

Hallo wandelaars

Door Inge van Egmond

Ik wil ook weer eens een paar woordjes schrijven in ons clubblad. Voor het eerst heb ik tijdens een winter-serietocht 30 kilometer gewandeld. Dat ging redelijk goed, ondanks dat de paden soms moeilijk te bewandelen waren. Opvallend is dat de OLAT-tochten altijd goed gepijld zijn. Het zijn ook altijd heel mooie tochten en daarom wil ik de parkoersbouwers en ook de verzorgers onderweg een pluim op hun hoed of op hun blote hoofd geven omdat ze dat verdienen hebben.

Op zondag 10 maart heb ik, en ook onze vriend Piet, deelgenomen aan de wandelprestatietocht in Olland. Kees Mol heeft ons erg aangemoedigd, hij riep steeds: lopen, lopen. Piet mocht al om tien minuten over elf van start omdat hij de 35 km wandelde. Hij liep goed en had een eindtijd van 4 uur en 38 minuten. Ik ging voor het eerst 5 km snelwandelen, dat viel best mee. Het ging niet om te presteren maar om te zien of ik dat ook kan. Ik had 46 minuten en 13 seconden nodig om 5 km af te leggen. Soms hadden we veel wind tegen, maar het was mooi weer.

Op zondag 17 maart waren we weer van de partij. We moesten vroeg uit de veren, want Kees en Piet liepen de

Wordt vervolgd

60 km in Soerendonk. Ik ging eerst meehelpen op de verzorgingposten van de 60 km. Samen met Toon en Conny was dat heel gezellig. Op de eerste post kwam de eerste wandelaar al om kwart voor acht door, terwijl de laatsten pas om negen uur aankwamen lopen. Toen moesten we vlug naar post twee om daar op tijd te zijn. Toen we met de verzorging klaar waren, heb ik ook nog 15 km gewandeld en het was weer een mooi parkoers. Iedereen bedankt en tot volgende keer.

Vernieuwde route van negentig kilometer vandaag in gebruik genomen

NIEUW HERTOEG HENDRIKWANDELPAAD VEEL GROENER

Bron: Eindhovens Dagblad

Nuenen – Het vernieuwde Hertog Hendrikwandelpad in de regio is langer, maar vooral groener. Vandaag zal de vernieuwde wandelroute vanaf Nuenen officieel voor het eerst bewandeld worden.

Het oude wandelpad stamt uit 1987 en voert onder andere langs Aalst, Heeze, Sterksel, Geldrop, Nuenen, Son en Eindhoven. In de loop der jaren hebben veel groene gebieden langs het pad plaats moeten maken voor huizen en bedrijven. 'En dus werd het tijd om de route te wijzigen', aldus T. Tromp van de wandelvereniging OLAT. Zo is de route langs het industrieterrein Heeze eruit gehaald. Daar loopt de route nu over Sterksel.

De nieuwe route - met negentig kilometer - twintig kilometer langer dan de oude.

Het parcoursverloop is vanaf station Eindhoven, via het Groene Hart en Tongelreep richting Aalst, via 'De Hut van Mie Pils' gaat het richting Sterksel. Verder via Heeze, Geldrop, de Collse Watermolen en Eeneind naar Nuenen. Hier kan gekozen worden uit de 'Groene route' of uit de 'Van Gogh variant'. 'Voor wie stevig doorwandelt is de gehele route in drie dagen te wandelen', schat Tromp.

Voor de route is een nieuwe wandelgids samengesteld, onder redactie van Marten Hogeweg. De gids is verkrijgbaar bij de regio VVV's en boekhandel. De gids in full color kost €8,50

De vernieuwde bewegwijzering bij Nuenen wordt vandaag ingelopen vanuit het Soc.-cultureel Centrum 'Het

Klooster' in Nuenen, waarna in Brasserie 'De Kruik' te Nederwetten de nieuwe gids zal worden gepresenteerd.

Uitslagen wedstrijd- / prestatietocht OLAT 9 maart 2002 te OLLAND

Wedstrijd 5 km SNEL WANDELEN

Rudolf Girards	sc Buchen Horrem	28:23	Rosa Girards vr	sc Buchen Horrem	34:21
Ron Timmermans	RWV	28:50	Michael Geens	CABW	36:08
Marco Timmermans	RWV	30:18			

Prestatie briskwalking

Chris Sluyter	OLAT	42:13
Inge van Egmond vr	OLAT	46:13

Wedstrijd 20 km SNEL WANDELEN

Jan Albrecht	Elac	1.26:52	Robert van Bremen	RWV	2.03:49
Erik Buisseret	CAWB	1.45:14	Marleen Radder vr	RWV	2.05:35
Richard Leijenaar	RWV	1.46:25	Tjabel Ras	RWV	2.07:32
Christoph Hume	CAWB	1.46:55	Frida de Wolf vr	Bree	2.10:40
Henk Plasman	Gen. Michaelis	1.51:35	Alex Wijsman	de LAT	2.13:00
Fabian Hume	CAWB	1.54:24	Emiel van Landeghem	BRAB	2.23:13
Hans v/d Knaap	RWV	1.56:54	Klaas Bunschoten	RWV	2.29:37
Fred Röhner	av Unitas	2.01:42			

Prestatie 20 km briskwalking

Rudy v. Cranenbroeck	België	2.20:24	Antoon van Asveld	OLAT	2.56:16
Boetje Huliselan	OLAT	2.22:42	M. v/d Vorstenbosch	-	uitgevallen
Rien v/d Rijt	OLAT	2.45:47	W. v/d Vorstenbosch vr	-	uitgevallen

Wedstrijd 35 km SNEL WANDELEN

Willem Mutze	RWV	3.35:35
Wim van Bremen	RWV	4.07:34
Marcel van Gemert	ARGO'77	uitgevallen

Prestatie 35 km briswalking

Klaas Bakker	OLAT	4.00:50	Remke Rutgers vr	de LAT	4.38:20
Paul Altena	de LAT	4.04:50	Piet de Rooter	OLAT	4.38:21
Ben Duin	OLAT	4.37:10	Frances Rouppe vd Voort	OLAT	uitgevallen

Wedstrijd 50 km SNEL WANDELEN

Mark Easton	Surrey wc	4.11:29	Ger Reneerkens	av Unitas	6.04:11
Hakan Caliskan	Lac Quelle Furth	4.51:19	Servee Derks	OLAT	6.08:51
Pedro Huntjens	av Unitas	5.08:02	Jaap Visser	RWV	uitgevallen
Arie Boertjes	RWV	5.37:19	Kees Lambregts	OLAT	uitgevallen
Rob Wiche	RWV	6.01:49			

Prestatie 50 km briskwalking

Hugo Prinsen	OLAT	6.01:49	Frits van Duijnhoven	OLAT	6.20:36
Paul Canters	OLAT	6.08:37	Wil Botman	-	6.33:16
Frits Mennen	OLAT	6.08:51	Jan Wintermans	wc Best	6.53:44
Sjef Koolen	OLAT	6.15:35			

**VOORINSCHRIJVING OLAT-LUSTRUMTOCHT 18 MEI
UITSLUITEND TOT 27 APRIL KUNT U NOG INSCHRIJVEN**

VOOR DE 175 KM

Tot 27 april voorinschrijving voor Kempenlandtocht 110 km en 80 km

met reductie op de inschrijfprijs, daarna geen reductie op de prijs.

Informatie bij: Theo Tromp 0495-450325 of Mariet Ahlers 06-24175221

19 mei 1^e Pinksterdag recreatieve afstanden: 10 – 20 – 40 km

hiervoor kunt u op de dag zelf inschrijven

